

Šumava - Churáňov 2022

6 – 14. srpna 2022

Odjezd: v sobotu 6. srpna – v 7:30 hod z Pardubic z parkoviště na nábřeží u zimního stadionu

Návrat: v neděli 14. srpna – kolem 17. hodiny

UBYTOVÁNÍ:

Hotel Churáňov se nachází v srdci Šumavy ve výšce 1 000 metrů nad mořem.

Hotel svým hostům nabízí ubytování ve standardně zařízených dvoulůžkových, třílůžkových a rodinných (čtyřlůžkových) pokojích, apartmánech s ložnicí a obývacím pokojem a také jednom mezonetovém apartmánu s ložnicí, obývacím pokojem a kuchyňkou. Každý pokoj je kompletně vybaven dle běžných trendů pro tříhvězdičkový hotel, LED TV, telefonem, bezpečnostním trezorem, vysoušečem vlasů, Wi-Fi a vlastním sociálním zařízením.

Dále je zde hostům k dispozici restaurace, kavárna s tanečním parketem a barem. Snídaně i večere jsou podávány formou bufetu.

V letním období je hotel Churáňov ideálním místem pro pěší turistiku a cyklistiku, kdy je zajištěna na hotelu úschovna kol.

V týdnu našeho pobytu bude v hotelu dokončována rekonstrukce, která se bude týkat již jen venkovních prostor. Kolem celého hotelu bude postaveno lešení a nebudeme moci využívat terasu. Jinak se to chodu hotelu nijak nedotkne.

ADRESA :

Hotel Churáňov

Zadov 13
384 73 Stachy

RECEPCE:

K dispozici od 08.00 - 20.00 hod.

+420 607 414 444

+420 388 428 107

JEDNOTLIVÉ REZERVACE:

K dispozici od 08.00 - 20.00 hod.

recepce@churanovhotel.cz

+420 607 414 444

SKUPINOVÉ REZERVACE:

K dispozici od 08.00 - 20.00 hod.

recepce@churanovhotel.cz

+420 607 414 444

PROVOZOVATEL :

UZENINY BETA, s. r. o.

Velkoosecká 772

Praha 9 - Vinoř

190 17

IČ : 02388260

www.churanovhotel.cz

Ubytování budeme přednostně po 2 osobách.

Stravování: v hotelu polopenze, na trasách z vlastních zásob a v restauracích na trasách. Nákup potravin v obchodech na trasách, případně ve Stachách. Přímo v hotelu by měla být otevřena drobná prodejna potravin (vzhledem k probíhající rekonstrukci to zatím není jisté, ale bude včas upřesněno)

Přihlášky: se zálohou 2000,- Kč v lednu 2022

Dáša Ehrenbergerová, mobil 739 569 070, e-mail egova@seznam.cz

Předpokládaná cena pobytu: 8 x 820 Kč (ubytování + polopenze)

Všeobecné pokyny:

Všichni účastníci zájezdu by měli být ve vlastním zájmu oblečení a obuti tak, aby je nepřekvapilo náhlé zhoršení počasí v horském terénu. K povinné výstroji do hor patří kvalitní obuv, čepice, nepromokavá bunda či pláštěnka, svetr a další dle vlastního uvážení. Vhodné jsou turistické hole. Stravování je zajištěno formou polopenze, během dne jsou nutné vlastní zásoby. Možnosti občerstvení na trasách jsou omezené, proto je nutné mít vlastní láhev s vhodným nápojem. Nezapomeňte na osobní lékárničku.

Nezapomeňte na platné cestovní doklady. Před zájezdem doporučujeme absolvovat lékařskou prohlídku. Každý účastník se účastní zájezdu na vlastní nebezpečí a během zájezdu musí dodržovat pokyny vedoucího.

Všichni účastníci zájezdu jsou pojištěni proti úrazu na základě pojistné smlouvy u pojišťovny VZP a.s. od 1.2.2019, IČO 271 16 193. Číslo pojistné smlouvy je 1310001770.

Nejvhodnějšími a nejskladnějšími zavazadly do autobusu jsou kufry. Autobus nás dopraví až na místo ubytování, nebalte proto své věci do krosen či batohů s kostrou.

Ačkoliv je program zájezdu zpracován po jednotlivých dnech a tyto dny mají logickou návaznost, vedoucí akce si vyhrazuje právo ze závažnějších, zejména povětrnostních, příčin poradit jednotlivých výletů zaměnit. Jeden den (pátek 12.8.) bychom se měli pohybovat krátce (cca 1 km) na německém území v dosahu státní hranice, pojištění není nutné.

V případě nepříznivého počasí mohou být dále navržené trasy upraveny nebo může být zvolen přiměřený náhradní program.

Mapy:

Edice KČT (1 : 50 000) č. 65 – Šumava – Povydrří (nejnovější je 9. vydání z roku 2017)
č. 66 – Šumava – Trojmezí (8. vydání z roku 2017)
č. 69 – Pošumaví – Vimpersko (7. vydání z roku 2018)

Vstupné: hrad Kašperk – Život na hradě – základní 145 Kč, snížené 120 Kč
Proměny hradu – základní 145 Kč, snížené 120 Kč

Sušice – Muzeum Šumavy – základní 80 Kč, snížené 40 Kč

Hrad Rabí – Věž – základní 150 Kč, snížené 120 Kč, děti 60 Kč

Palác – základní 140 Kč, snížené 110 Kč, děti 60 Kč

Meteorologická stanice Churáňov – cena za skupinu do 40 osob – 1137 Kč

Je dobré mít s sebou průkaz KČT!!!

Trasy připravil, celou akci vede a příjemné zážitky přeje: Mgr. David Šebesta

mobil +420 776 823 797 Vodafone

e-mail david.sebest@seznam.cz

PROGRAM:

1. den – sobota 6. srpna 2022, přejezd do jižních Čech, Klostermannova rozhledna Javorník (1066 m), Stachy

Odjezd z nábřeží u ZS v časných ranních hodinách (7:30), přesun na Churáňov, zastávka na zajímavém místě: Klostermannova rozhledna Javorník

Trasa autobusu: Pardubice – Lázně Bohdaneč – Chýšť – Praha – Mníšek pod Brdy – Dobříš – Lety – Mirovice – Strakonice – Strunkovice nad Volyňkou – Čestice – Vacov – Javorník (vystoupí všichni turisté, autobus čeká příchodu skupiny II.) – Stachy (autobus čeká příchodu skupiny I.) – Churáňov (cca 260 km)

I. skupina (9,5 km, stoupání 270 m, klesání 490 m)

Javorník – **M** Javorník, kaple – Javorník, rozhledna – Javorník, rozcestí – Královský kámen – **Č** Krankoty - Krásná vyhlídka - V Dílech – Úbislav, Kohoutí kříž – Úbislavská studánka - Stachy

II. skupina (6,5 km, stoupání 220 m, klesání 220 m)

Javorník – **M** Javorník, kaple – Javorník, rozhledna – Javorník, rozcestí – Královský kámen – **Č** Krankoty - Krásná vyhlídka – **Z** Nad Rovinami - Javorník

2. den – neděle 7. srpna 2022, Prášílské jezero, Poledník (1315 m), Modrava

Trasa autobusu: Churáňov – Kvilda – Modrava – Antýgl – Srní – Prášily (vystoupí všichni turisté, autobus čeká příchodu skupin II. a III.) – Srní – Antýgl – Modrava (nastoupí skupina I.) – Kvilda – Churáňov (cca 90 km)

I. skupina (21 km, stoupání 532 m, klesání 435 m)

Prášily – **Č** U Prášil - Jezerní cesta – Prášílské jezero – Liščí díry – Předěl – Poledník, rozcestí – Poledník, vrchol – Poledník, rozcestí – Javoří slať – Tmavý potok – Javoří pila – Rybárna – Modrava

II. skupina (17,5 km, stoupání 525 m, klesání 525 m)

Prášily – **Č** U Prášil - Jezerní cesta – Prášílské jezero – Liščí díry – Předěl – Poledník, rozcestí – Poledník, vrchol – Poledník, rozcestí – **Z** Frantův most – **Č** Dolní Ždánidla - Prášily

III. skupina (9 km, stoupání 237 m, klesání 237 m)

Prášily – **Č** U Prášil - Jezerní cesta – Prášílské jezero – Liščí díry – **Z** Slunečná – **Ž** Gruberg – U Prášil - Prášily

3. den – pondělí 8. srpna 2022, okolí Modravy, Březník

Trasa autobusu: Churáňov – Kvilda – Modrava (vystoupí všichni turisté, autobus čeká jejich příchodu) – Kvilda – Churáňov (cca 50 km)

I. skupina (15,5 km, stoupání 300 m, klesání 300 m)

Modrava – **Z** Cikánská slať – Březník – **M** Na Ztraceném – Modravský potok - Modrava

II. skupina (11,5 km, stoupání 105 m, klesání 105 m)

Modrava – **Č** Rybárna – **cyklostezka č. 2122** Tříjezerní slať – **Ž** Pod Oblíkem – **M** Javoří pila – **Č** Rybárna – Modrava

III. skupina (7,5 km, stoupání 90 m, klesání 90 m)

Modrava – **Č** Rybárna – **cyklostezka č. 2122** Tříjezerní slať – Rybárna – **Č** Modrava

4. den – úterý 9. srpna 2022, Povydrí

Trasa autobusu: Churáňov – Kvilda – Modrava (vystoupí skupiny I. a II.) – Antýgl (vystoupí skupina III.) – Srní – Čeňkova pila (autobus čeká příchodu všech skupin) – Horská Kvilda – Jezerní slať (vystoupí všichni turisté, autobus vyčká jejich příchodu) – Churáňov (cca 70 km)

I. skupina (18 km, stoupání 176 m, klesání 533 m)

Modrava – **Z** Nad Modravou – Filipova Huť, bus – Filipova Huť – Korýtko – Pod Březovou horou – Zlatá stezka – Hamerský potok – **M** Horská Kvilda – Hamerský potok – bývalý Pechler – Antýgl – **Č** Klostermannův most – Turnerova chata – Čeňkova pila

II. skupina (12 km, stoupání 46 m, klesání 384 m)

Modrava – **Č** Rokyta – Schätzův les – Antýgl – Klostermannův most – Turnerova chata – Čeňkova pila

III. skupina (7,5 km, klesání 269 m)

Antýgl – **Č** Klostermannův most – Turnerova chata – Čeňkova pila

5. den – středa 10. srpna 2022, Churáňov (odpočinkový den)

Volný program v okolí Churáňova, exkurze na meteorologické stanici

6. den – čtvrtek 11. srpna 2022, Kašperské Hory, hrad Kašperk (prohlídka), rozhledna Sedlo (902 m), Sušice

Trasa autobusu: Churáňov – Stachy – Kašperské Hory (vystoupí všichni turisté, autobus čeká příchodu skupin II., III. a IV.) – České Domky (vystoupí skupiny II., III. a IV., autobus čeká příchodu skupiny IV.) – Albrechtice (nastoupí skupina III.) – Záluží – Sušice (vystoupí skupiny III. a IV., autobus čeká příchodu všech turistů) – Kašperské Hory – Stachy – Churáňov (cca 80 km)

I. skupina (16 km, stoupání 383 m, klesání 646 m)

Kašperské Hory – **Z** Kašperk, hrad – **Ž** Pustý hrádek, zřícenina – Kašperk, hrad – Kašperk, rozcestí – U Nového Dvoru – **Č** Sedlo, rozhledna (902 m) – Albrechtice, kostel sv. Petra a Pavla – Záluží – Žižkův vrch – Sušice

II. skupina (13 km, stoupání 252 m, klesání 623 m)

České Domky – **Ž** Žlíbek, rozcestí – Pustý hrádek, zřícenina - Kašperk, hrad – Kašperk, rozcestí – U Nového Dvoru – **Č** Sedlo, rozhledna (902 m) – Albrechtice, kostel sv. Petra a Pavla – Záluží – Žižkův vrch – Sušice

III. skupina (7 km, stoupání 236 m, klesání 325 m)

České Domky – **Ž** Žlíbek, rozcestí – Pustý hrádek, zřícenina - Kašperk, hrad – Kašperk, rozcestí – U Nového Dvoru – **Č** Sedlo, rozhledna (902 m) – Albrechtice, kostel sv. Petra a Pavla

IV. skupina (3 km, stoupání 100 m, klesání 100 m)

České Domky – **Ž** Žlíbek, rozcestí – Pustý hrádek, zřícenina - Kašperk, hrad – **Z** Kašperk, rozcestí – Kašperk, odbočka – Žlíbek, rozcestí – České Domky

7. den – pátek 12. srpna 2022, Kvilda, pramen Vltavy, Strážný

Trasa autobusu: Churáňov – Kvilda (vystoupí všichni turisté, autobus čeká příchodu skupin III. a IV.) – Borová Lada – Horní Vltavice – Strážný (nastoupí skupiny I. a II.) – Horní Vltavice – Borová Lada – Chalupská slať (vystoupí všichni turisté, autobus vyčká jejich příchodu) – Churáňov (cca 85 km)

Skupina IV. zůstává na Kvildě, skupiny I., II. a III. pokračují cyklobusem na Bučinu

Odjezdy cyklobusu z Kvildy: 8:53, 9:23, 10:30, 11:23

I. skupina (24,5 km, stoupání 327 m, klesání 623 m)

Bučina – **Č** Pod Stráží – Na Strážní stezce – U pramene Vltavy – **M** Pramen Vltavy – U pramene Vltavy – Na Strážní stezce – Sedmiskalí – **bavorské značení** Siebensteinkopf (1263 m) – Bučina/Finsterau – **M** Bučina, rozcestí – **Č** Chaloupky – Furik – Knížecí Pláně, rozcestí – Knížecí Pláně, kostel – Hraniční kámen-Červený potok – Stodůlky – Žďárek – Pod Žďáreckou horou – Josefov – Horní Světlé Hory – Strážný, Na Kapliče – Strážný, U Časté – Strážný

II. skupina (17 km, stoupání 154 m, klesání 451 m)

Bučina – **Č** Chaloupky – Furik – Knížecí Pláně, rozcestí – Knížecí Pláně, kostel – Hraniční kámen-Červený potok – Stodůlky – Žďárek – Pod Žďáreckou horou – Josefov – Horní Světlé Hory – Strážný, Na Kapliče – Strážný, U Časté – Strážný

III. skupina (10 km, stoupání 150 m, klesání 250 m)

Bučina - **M** Bučina, rozcestí – Bučina/Finsterau – **bavorské značení** Siebensteinkopf (1263 m) – Sedmiskalí – **M** Na Strážní stezce – U pramene Vltavy – pramen Vltavy – Teplá Vltava, u mostu – Kvilda, Hraběcí Huť – Kvilda

IV. skupina (4 km, stoupání 125 m, klesání 125 m)

Kvilda – **NS** Nelesní Krajina – Kvilda

8. den – sobota 13. srpna 2022, Boubín (1362 m), Bobík (1266 m), Volary

Trasa autobusu: Churáňov – Zdíkov – Vimperk – Kubova Huť (vystoupí všichni turisté) – Horní Vltavice – Zátoň – Pod Boubínem, parkoviště (nastoupí skupiny II. a III.) – Zátoň – Lenora – Volary (nastoupí skupina I.) – Lenora – Horní Vltavice – Borová Lada – Churáňov (cca 90 km)

I. skupina (19,5 km, stoupání 591 m, klesání 822 m)

Kubova Huť – **M** Pod Basumskou loukou – Basumské louky – Pod Srní hlavou – Boubínská severní cesta – **Č** Pod Boubínem – rozhledna Boubín – Na Křížkách – přírodní rezervace Milešický prales – Pod Solovcem – Na Kubrnech – Pod Bobíkem-sedlo – Pod Bobíkem – Bobík – Pod Bobíkem – Bývalá obora – Meindlova Pila – **NS** Volary, Staré město – Volary

II. skupina (11 km, stoupání 375 m, klesání 525 m)

Kubova Huť – **M** Pod Basumskou loukou – Basumské louky – Pod Srní hlavou – Boubínská severní cesta – **Č** Pod Boubínem – rozhledna Boubín – Na Křížkách – **M** Lukenská cesta – **neznačeně** Horní dlouhohřbetní cesta - Amortovka – **Z** Idina Pila – Pod Boubínem, parkoviště

III. skupina (9 km, stoupání 160 m, klesání 310 m)

Kubova Huť – **M** Pod Basumskou loukou – Basumské louky – **Z** Chlandova studánka – Jilmová skála – Lukenská cesta – Lom před Soví skálou – Amortovka – Idina Pila – Pod Boubínem, parkoviště

9. den – neděle 14. srpna 2022, hrad Rabí, návrat do Pardubic

Trasa autobusu: Churáňov – Stachy – Kašperské Hory – Rejštejn – Sušice – Rabí (vystoupí všichni turisté, autobus čeká příchodu všech) – Horažďovice – Strakonice – Mírotice – Lety – Dobříš – Mníšek pod Brdy – Praha – Chýšť – Lázně Bohdaneč – Pardubice (cca 300 km)

Po snídani a sbalení zavazadel odjezd, přejezd do Rabí, zde prohlídka hradu (Jan Žižka), v poledních hodinách odjezd a návrat do Pardubic

Zajímavosti po trasách:

Albrechtice - ves, část města Sušice. Nachází se asi 4,5 km na jv. od Sušice. První písemná zmínka o vsi pochází z roku 1305. Nejvýznamnější památkou je zde farní kostel svatého Petra a Pavla, někdy uváděn jako kostel Panny Marie a svatých Petra a Pavla. Původní kostel byl založen českým králem Vladislavem II. a vysvěcen 5. ledna 1179 královým synem Vojtěchem, salcburským arcibiskupem. Kolem roku 1240 byl postaven dnešní románskogotický kostel s obdélnou lodí, čtvercovým chórem a hranolovou věží. Pravděpodobně v poslední třetině 14. století byla postavena sakristie, nová klenba kněžiště a zvětšena dvě okna. Dnešní podobu získal kostel v letech 1778–1779, kdy byl postaven nový vchod v západním průčelí, loci na severní straně a kruchta. V presbytáři jsou zachovány vzácné nástěnné malby z 15. století, severní strana lodi je prolomena cenným gotickým portálem z doby stavby kostela. Před vchodem na hřbitov u kostela rostl do roku 2006 Albrechtický topol, v zahradě pod kostelem roste památná lípa. Asi 1 km severně od vsi se rozkládá národní přírodní památka Pastviště u Fínů. Na vrcholu blízkého vrchu Sedlo se dochovaly pozůstatky keltského hradiště.

Antýgl - usedlost v údolí řeky Vydry, nedaleko ústí Hamerského potoka. Nachází se asi 4 km jv. od Srní, v jeho místní části Vchynice-Tetov I. Bývalý královácký dvorec tvoří skupina roubených i zděných stavení se šindelovými střechami. Tato rázovitá horská usedlost s charakteristickou zvoničkou pocházející z 18. století je ukázkou jednoho z typických šumavských samotových celků v jakých dříve Králováci bydleli. Je zapsána v Ústředním seznamu kulturních památek ČR. Antýgl se prvně připomíná v roce 1500, kdy patřil ke královácké rychtě ve Stodůlkách. Své jméno osada dostala z dob založení sklárny, kdy tu stávala pec na tavení o jedné pánvi, německy „ein Tiegel“, a proto český převzatý název Antýgl. V roce 1523 zde založil vůbec první sklářskou huť na území Stodůlecké rychty sklář Hans Fuchs ze Svojshe. V 18. století se v huti vyrábělo duté sklo. V roce 1785 je doloženo, že sklářskou huť vlastnila rodina Eisnerů. V roce 1818 byla tavicí pec vyhašena a celý lesní majetek připadl městu Kašperské Hory. Po zániku sklárny selský statek s kovárnou na výrobu hřebíků získala rodina Pauknerů. Pauknerovi pak začali někdy po roce 1859 na Antýglu provozovat ubytovací hostinec. V držení Pauknerů zůstal Antýgl až do poválečného odsunu v roce 1946. V roce 1965 koupil zchátralé budovy Antýglu podnik Svazarm Sušice, opravil je do původního stylu a zřídil zde autokemp.

Antýgl (také Sokol, 1254 m) - hora v katastru obce Horská Kvilda, stojící zcela samostatně, takže vytváří výraznou dominantu Kvildských plání. Dobře viditelný je i z jiných směrů a z větších vzdáleností. Jeho jz. svahy jsou vyhlášeny jako I. zóna Národního

parku Šumava, v této zóně se nachází i samotný vrchol hory. Pod jeho východními svahy se nachází bývalá osada Horní Antýgl, která patří k Horské Kvildě. Dnes je v těchto místech pouze jedna dochovaná chalupa, která slouží jako rekreační objekt. Je však svými majiteli velmi citlivě udržována v původním slohu a stala se tak jednou z nejzachovalejších ukázek původní šumavské architektury. Antýgl je výrazný kupovitý lehce asymetrický suk s prudšími východními svahy. Geologicky je tvořen vložkami žuly v rulách. Na jeho svazích se nacházejí četné skalní výchozy a suťová pole. Na vrchol Antýglu nevede žádná turistická stezka, nedaleko od vrcholu prochází zeleně značená stezka z Horské Kvildy na Filipovu Huť. Ještě blíže se nachází lesní silnička, po které vede cyklotrasa č. 1042 a v zimě upravovaná lyžařská trasa.

Bobík (též Velký Bobík, 1266 m) – hora v Boubínské hornatině, 6 km severně od města Volary, nepřehlédnutelná dominanta celé volarské kotliny. Ostře tvarovaný Bobík tvoří spolu s oblým masívem Boubína charakteristickou siluetu Šumavy viditelnou i ze značně vzdálených míst ve vnitrozemí Čech. Na vrcholu Bobíka stávala dřevěná čtyřpatrová triangulační věž. Ta se však nezachovala a v současnosti je vrchol pokrytý lesem, prakticky bez výhledu (s výjimkou malého průhledu mezi stromy k severu). Je zde umístěna vrcholová kniha. Bobík je přístupný z několika směrů. Nejkratší cesta (6 km) na vrchol vede od západu z železniční zastávky Zátoň po modré a červené turistické značce. Na Bobík vede též červená značka od jihu z Volar (7 km) a od severu z Vimperka (20 km), na kterou se v sedle pod Bobíkem od východu napojuje modrá značka ze Záblatí (10,5 km).

Boubín (1362 m) - hora v Boubínské hornatině, pátý nejvyšší vrchol české části Šumavy a třetí nejvyšší v Jihočeském kraji. Je 16. nejvyšší horou ležící uvnitř území ČR (tj. mimo státní hranici) a nejvyšší takovou horou na Šumavě a v Jihočeském kraji. Nachází se 3,5 km východně od Kubovy Hutě. Oblý masív Boubína tvoří spolu s ostře tvarovaným Bobíkem (1264 m) charakteristickou siluetu Šumavy viditelnou i ze značně

vzdálených míst. Masív Boubína je tvořen především horninami moldanubika – migmatity a pararulami. Boubín patří k českým horám či vrchům, které pro svou dominantní polohu v krajině odedávna poutaly pozornost obyvatel širokého okolí, a byly proto obestřeny nejrůznějšími mýty a pověstmi a zejména za rozmachu národního obrození v 19. století se staly památnými horami. České jméno hory (ve tvaru Bubyň) je doloženo v latinské listině z roku 1398 a znamenalo Búbův (Boubův) vrch. Stáří Boubínského pralesa se odhaduje na 12 000 let a v minulosti měl prales i hora mnohá využití. V 19. století se Boubín používal především ke splavování dřeva a vedly tudy pašerácké stezky. V roce 1833 byla pro umožnění plavby dřeva z boubínských lesů do sklárny v Lenoře vybudována na jižním svahu Boubína (2 km od vrcholu, v nadmořské výšce 925 m) splavovací nádrž na Kaplickém potoce zvaná Boubínské jezírko. Svému účelu sloužilo ještě v roce 1957. Hlavní zásluhu na vyhlášení Boubínského pralesa rezervací v roce 1858 měl schwarzenberský lesmistr Josef John, na jehož počest byl na Srním vrchu

(1 km západně od vrcholu Boubína, v nadmořské výšce 1296 m) postaven pomník Johnův kámen označující trojmezí tří bývalých polesí – Zátoň, Kubova Huť a Včelná. Od listopadu 2004 je na vrcholu znovu vybudovaná dřevěná rozhledna, 21 m vysoká, nabízející znamenitý rozhled na celé panorama Šumavy (Libín, Klet, Chlum, Bobík, Smrčina, Hochficht, Plechý, Stožec, Třístoličnick, Luzný, Černá hora, Poledník, Křemelná) na jedné straně a do nitra Čech (Vimperk, Brdy, JE Temelín, Hluboká nad Vltavou) na straně druhé. Za dobré viditelnosti lze spatřit Alpy (např. Dachstein). Jedná se o druhou nejvýše položenou rozhlednu v Česku (po rozhledně a televizním vysílači Praděd) a nejvýše položenou rozhlednu v Jihočeském kraji. Je též nejvýše položenou dřevěnou rozhlednou v Česku. V 19. a 20. století jí předcházelo několik dřevěných věží různého účelu. Po dřevěném schodišti (109 schodů) umístěném v ose věže se turista dostane až na ohoz, umístěný v sedmém nadzemním podlaží. Věž je v základně široká 7 × 7 m a ve vrcholové části se zužuje na šířku 4 × 4 m. Rozhledna je volně přístupná. Stavba rozhledny započala v červenci 2004, stála celkově asi 3 miliony korun a byla provedena firmou SMP Construction. Stavbu rozhledny provázely námítky ekologických organizací. Podle podmínek stavebního povolení nesměla být použita při stavbě žádná těžká technika, takže 60 tun stavebního materiálu bylo postupně dopraveno na vrchol Boubína ručně, lanovkou nebo koňmi. Rozhledna byla slavnostně otevřena v květnu 2005. V roce 2006 byl závěr výstupové cesty na Boubín přeměněn na dřevěný chodník se zábradlím. Pro návštěvníky byla rozhledna otevřena nepřetržitě a zdarma. V současné době se vybírá vstupné 50 Kč, které má sloužit na stavbu nové rozhledny (stávající má životnost již jen několik let).

- Boubín je přístupný z několika směrů. Nejkratší cesta (5 km) na vrchol vede z Kubovy Huti po modré značce. Na Boubín vede též červená značka z Vimperka, žlutá značka ze Šumavských Hoštic přes Včelnou pod Boubínem, červená značka z Volar a modrá značka z Lenory přes Zátoň.
- Od 19. století vzrůstající turistický zájem o vrchol Boubína dokládá pamětní žulový obelisk s nápisem „Kardinal Friedrich Fürst von Schwarzenberg, 3. 8. 1867“, který vznikl jako vzpomínka na tehdejší výstup kardinála a pražského arcibiskupa Bedřicha Schwarzenberga. Na plošině vedle obelisku postupně stálo několik dřevěných staveb různého účelu a je zde umístěn chráněný trigonometrický bod I. řádu.

- 1,2 km jv. od vrcholu v nadmořské výšce 1135 m se na Lukenské cestě nalézá místo zvané Křížová smrč. Je to kamenný pomníček připomínající strom „Křížovou smrč“, který zde stával až do roku 1895 (byl 395 let starý a vysoký 57,72 m). Trojhranný kamenný sloup, stojící na jeho místě, rovněž připomíná geografický bod, kde se stýkají bývalé polesí včelenské, zátoňské a mlynařovické.

Boubínský prales - národní přírodní rezervace vyhlášená již v roce 1858. Jedná se tedy o třetí nejstarší českou přírodní rezervaci, a to o rozloze 666,41 ha. Důvodem ochrany je buk-smrkový porost s vtroušeným klenem, nacházející se v okolí 1362 m vysokého vrchu Boubín a tvořící jednu z nejvýznamnějších lesnických lokalit v Evropě. Území národní přírodní rezervace leží na strmém jv. úbočí hory Boubín a Pažení v nadmořské výšce mezi 920 a 1110 m. Rezervace byla zřízena na popud lesníka Josefa Johna a během let se postupně rozrůstala z 47 ha až na současných 685 ha. V průběhu let byla část pralesa poničena povětrnostními vlivy, narůstajícím turismem, kůrovcovou kalamitou i přemnoženou zvěří. Z toho důvodu byla jádrová část pralesa ohraničena plotem, který zamezuje vstupu turistů a zvěře a tím chrání mladou generaci stromků. Na území rezervace se nachází stromy staré 400 až 500 let, mezi nejznámější zástupce patřil Král smrků, jenž byl povalen sněhovou vichřicí v roce 1970. V průběhu času se mění zastoupení výskytu jednotlivých druhů stromů v rezervaci. Rezervace patří mezi nejvíce navštěvovaná místa Šumavy, vede skrz ni naučná stezka a několik turistických tras směřujících k rozhledně na vrchu Boubín. Celkově má souvisle zalesněná oblast v okolí národní přírodní rezervace Boubín téměř 7500 ha.

Březník (německy Pürstlink) - samota, která se nachází v širokém údolí Luzenského potoka, 7,5 km jv. od Modravy. Luzenským údolím ve středověku vedla Zlatá stezka. Tato cesta spojovala Čechy s Pasovem. První písemná zmínka o Březníku pochází z roku 1787. Do hájovny Pürstlink zasadil Karel Klostermann děj románu Ze světa lesních samot, který se odehrává ve druhé polovině 19. století. Bývalá Schwarzenberská hájovna byla v letech 1998–2002 opravena a přeměněna na informační středisko Národního parku Šumava. Březník se nachází na severním okraji Luzenského údolí, nad soutokem Luzenského a Březnického potoka, čímž vzniká Modravský potok, který je hlavním pramenným tokem Vydry. Celá lokalita je jedním z nejdeštivějších (dlouhodobý průměr 1552 mm, v roce 1922 dokonce 2132 mm) a nejstudenějších míst v Česku. Nachází se v přísně chráněné zóně parku, okolní les je však v současnosti silně napadený

kůrovcem. Z údolí se nabízí jeden z nejkrásnějších výhledů na Luzný, který leží 300 m za česko-německou hranicí v Bavorsku. Po trase bývalé Zlaté stezky vedla do 2. světové války turistická stezka. Po vysídlení Němců již nebývala používána. Krátce byla tato cesta přístupná po pádu komunistického režimu, ale s vyhlášením národního parku se stala turistům z české strany opět nepřístupná z důvodu výskytu tetřeva hlušce.

Bučina (německy Buchwald) - zaniklé sídlo (bývalá obec) na Šumavě, místní část Kvildy. Místo, kde se nacházela, leží v I. zóně Národního parku Šumava na holé planině v nadmořské výšce 1162 m a dříve tak byla nejvýše položenou osadou v Čechách. Z horní části bývalé osady se otevírají daleké výhledy, je možné vidět panorama jižní Šumavy podél hranic až k masivu Třístoličníku a při jasném počasí jsou vidět i vzdálené Alpy. Bučina patří ke srážkově nejbohatším místům Šumavy, neboť při převládajícím proudění při přechodu atmosférických front je v návětrí. První písemná zmínka pochází z roku 1790. Obyvatelé byli vysídleni po 2. světové válce, v roce 1956 byla obec zcela zničena. V roce 2011 zde trvale nikdo nežil. V současné době se zde nachází pouze obnovená kaple sv. Michala (znovu postavena v roce 1992 v původní podobě potomky zakladatele a vysvěcena 4. října 1992) a rekonstruovaný hotel Alpská vyhlídka, postavený v roce 2010 na místě zbořené Pešlovy chaty v podobném stylu jako původní chata. V Bučině se 23. února 1858 narodil německý učitel, básník a spisovatel písničkář povídky ze života obyvatel Šumavy Johann Peter, jemuž zde byl v roce 2015 v horní části bývalé vsi odhalen památník v podobě rozevřené knihy, označující základy rodného domu. Na turistické stezce Bučina - Finsterau je určené místo pro přechod do Německa. Přechod je jen pro pěší a cyklisty, ale na místo zajíždějí z Kvildy autobusy systému „Zelené autobusy“. Cestující na konečné v případě zájmu přejdou pěšky státní hranici a pokračují dále do Bavorska autobusem německého dopravce. V těsné blízkosti hraničního přechodu se nachází památník železné opony, asi stometrový udržovaný úsek s ostatním drátem, strážní věží a informační tabulí. Bývalá osada se nachází na trase Šumavské pěší magistrály, proto zde v horní části bývalé vsi Správa Národního parku Šumava vybudovala jedno ze šesti nouzových nocovišť umožňující přespání v přírodě. V katastru Bučiny leží při jv. úpatí Černé hory (1315 m) přírodní památka Pramen Vltavy.

Čeňkova pila - bývala vodní pila na řece Vydře, před jejím soutokem s Křemelnou. Nacházela se na pravém břehu řeky v nadmořské výšce 630 m. Byla postavena pražským obchodníkem se dřevem Čeňkem Bubeníčkem. Jedná se o pilu na vodní pohon, která zpracovávala šumavské dřevo z okolních lesů. Původně byla označována jako Bubeníčková pila, až později se ujalo označení Čeňkova. V roce 1912 byla z rozhodnutí města Kašperské Hory na prodlouženém náhonu vystavěna malá vodní elektrárna Čeňkova pila. V roce 1937 se zhruba 400 metrů proti proudu Vydry začalo s výstavbou nové vodní elektrárny Vydra, jež byla po dvou letech uvedena do provozu a dnes patří mezi naše nejvýznamnější technické památky. Elektrárna Čeňkova pila je od roku 1995 chráněna jako kulturní památka ČR.

Filipova Huť - část obce Modrava. Nachází se na jižních svazích rozsochy hory Antýgl (1254 m), v údolí Filipohuťského potoka, v nadmořské výšce 1093 m. Je tak nejvýše

položeným sídlem v Česku. V roce 2011 zde trvale žilo 16 stálých obyvatel. Z osady se otevírá výhled na bavorskou horu Roklan. V katastrálním území Filipovy Hutě je také samota Březník. Filipova Huť vznikla jako osada kolem sklářské huti na duté sklo, kterou založili v roce 1785 Franz Denk a Franz Weber z Horních Hrádků. Jméno dostala po tehdejších majiteli prášilského panství Filipu Kinském. Po dokončení Vchynicko-tetovského kanálu v roce 1800 bylo v osadě postaveno 17 domků pro rodiny dřevorubců. Sklárna zanikla v roce 1820 a další prosperita obce byla plně spojena s dřevařstvím. V roce 1930 ve Filipově Huti žilo 12 Čechů a 488 Němců. Po 2. světové válce byli odtud, stejně jako z ostatních pohraničních obcí, Němci vysídleni. Venkovská usedlost ev.č. 2 byla v roce 1958 vyhlášena jako kulturní památka – má pozoruhodný a v Česku již málokde dochovaný zvýšený nájezd do stodoly. V osadě stávala čtvercová kaple, která byla v letech 1962–1964 zbořena. Připravuje se její obnova. Ve Filipově Huti je dostupné ubytování v řadě hotelů a penzionů. Osada je nástupním místem na rozsáhlou síť turistických, cykloturistických a běžeckých tras.

Horská Kvilda - obec na území Národního parku Šumava. Přívlastek Horská se nevztahuje k poloze vsi v šumavských horách, ale k její někdejší příslušnosti k nedalekému hornickému městečku Kašperské Hory. První písemná zmínka o osídlení této lokality (Horská Kvilda) se datuje k roku 1577. Pod Horskou Kvildu spadal statek Danielhof, kde po několik generací žili Klostermannové, předci a příbuzní spisovatele Karla Klostermanna. Danielhof Klostermannové vlastnili od roku 1670 nejméně až do poloviny 19. století. V lesích nad Horskou Kvildou lze nalézt pozůstatky Zlaté stezky, dálkové obchodní cesty, kudy se z Pasova vozila do Čech sůl. Stezka byla významnou dopravní stavbou raného středověku a zanikla v chaosu třicetileté války. Její zbytky lze vidět zvláště v místech prudkých svahů, kde byla cesta hluboce zaříznuta. Horská Kvilda je známá také tím, že tu na podzim a v zimě jsou extrémní mrazy. Například když v lednu 2010 bylo v Sušici $-17\text{ }^{\circ}\text{C}$, bylo zde $-32,6\text{ }^{\circ}\text{C}$. Není ani žádnou zvláštností, když zdejší meteorologická stanice naměří teploty pod bodem mrazu i uprostřed léta – je to způsobeno tzv. mrazovou kotlinou. Obyvatelstvo Horské Kvildy bylo až do poloviny 20. století téměř výhradně německé.

Hradlový most (neboli **rechle**) u Modrav - vodní dílo (most + jez se stavidly), zajišťující odbočení části vody (přes vtokový objekt) z řeky Vydry do Vchynicko-tetovského plavebního kanálu, který se zde nalézá na levém břehu řeky Vydry. Pokud není zvětšený průtok vody Vydrou, zůstává balvanité řečiště Vydry pod hradlovým mostem téměř prázdné. Teprve drobné přítoky a hlavně Hamerský potok zčásti naplní její koryto. Hradlový most v nadmořské výšce 940 m se nachází zhruba na polovině cesty mezi Modravou a Antýglem a je začátkem plavebního kanálu. Projektantem a stavitelem byl Ing. Josef Rosenauer, zhotovitelem repliky historického mostu po roce 2000 byly Stavby mostů Praha. Výstavba plavebního kanálu probíhala v letech 1799 až 1801 za účelem dopravy dřeva ze Šumavy až do Prahy, protože tok řeky Vydry nebyl k tomuto účelu vhodný. Plavební kanál protéká deseti kamennými klenutými mostky, má délku 14,4 km, jeho šířka kolísá od 1 do 5 m s průměrným spádem asi 3 promile. V roce 1958 byl jak celý plavební kanál, tak i most s jezem, prohlášen za kulturní památku – industriální dědictví. Poté, co byl vystaven nový most

pod Antýglem a nová silnice, začalo vodní dílo „Rechle“ chátrat a nakonec byl hradlový most dokonce odstraněn. Na náklady Správ Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava a tehdejší Západočeské energetiky Plzeň bylo v letech 1999 až 2000 toto vodní dílo obnoveno. Od roku 1999 je součástí tohoto vodního díla i rybí přechod umožňující rybám překonat jez a dostat se při putování dále proti proudu řeky Vydry. Most o délce 72 m a šířce 3,5 m stojí šikmo k toku řeky Vydry. Most spolu s jezem zachycoval po Vydře volně plavené polenové dříví a usměrňoval jej do plavebního kanálu. Do vazných trámů (umístěných mezi pilíři mostu) se osazovala dřevěná hradla (tzv. hrabla, česle, rechle) pro zachycování plaveného dřeva. Po vytažení silných trámů (zasunutých kolmo k vozovce hradlového mostu), které zadržovaly plavené dřevo, došlo k náhlému uvolnění nahromaděných plavených polen a jejich další cestě plavebním kanálem.

Chalupská slat' - rašeliniště přechodného typu mezi údolním a horským vrchovištěm. Nachází se v katastrálním území Svinná Lada, zhruba 1 km severně od Borových Lad, v nadmořské výšce 900–950 m. Rozloha slati je 137 ha. Náleží do I. zóny Národního parku Šumava. Slat' je zpřístupněna naučnou stezkou, která vede po 260 metrů dlouhém povalovém chodníku. Na okraji se v minulosti těžila rašelina. Průměrná mocnost rašeliny je zde 1,9 m, největší až 7 m. Území je chráněno coby přírodní památka Borová Lada. Přes slat' vedla tzv. „Kiliánova trasa“. Slat' leží na levém břehu Teplé Vltavy nad jejím soutokem s Vydřím potokem. Nachází se zde Chalupské jezírko, největší rašelinné jezero v Česku – má rozlohu 1,3 ha. Jezírko je přístupné po celý rok. V jezírku je několik plovoucích ostrůvků. Porost zde tvoří smrky, břízy, kleč, rašeliníky, suchopýr pochvatý, vřes obecný, vlochyně, klikva bahenní, kyhanka sivolistá, ostřice, rosnatka okrouhlostá, šicha černá. Chalupská slat' je specifická značnou biodiverzitou bezobratlých, zvláště motýlů, k čemuž přispívá přítomnost jezírka. Pozoruhodné jsou severské druhy vážek, dvoukřídlých, pavouků. Mezi subarktické druhy patří také motýli žluťásek borůvkový a obaleč – vytvářejí zde početnou izolovanou populaci.

Churáňov (též Churáňov-samoty) - šumavská osada, tvořící součást vsi Zadov, patří k obci Stachy. Po osadě Bučina se jedná o druhou nejvýše položenou osadu v Jihočeském kraji (1090 m). Churáňov vznikl jako dřevařská a sklářská osada v první polovině 18. století. Mezi nejcennější stavby zde patří chalupa č.p. 14 „U Churáňů“ z roku 1746, patří k nejstarším dochovaným usedlostem na Šumavě. Osada se nachází v nejvyšší poloze vesnice, přímo pod vrcholem Churáňovského vrchu, na samém konci silnice III/14514. Osada je společně se Zadovem známá jako centrum zimních sportů, východiště lyžařských tras a konečná stanice lanové dráhy Zadov–Churáňov. Většina ubytovacích kapacit se však nachází níže na Zadově (mj. paradoxně i hotel Churáňov). Sídlí zde také meteorologická stanice Českého hydrometeorologického ústavu 1. řádu, která byla založena v roce 1952. Okolím vede naučná stezka Churáňov. Na Churáňově se protínají modrá, zelená a žlutá turistická trasa KČT.

Javorník (1067 m) - nejvyšší vrchol Javornické hornatiny nad stejnojmennou vsí. Za dob 2. světové války byl Javorník nejvyšší horou Čech na území protektorátu a rozhledna sloužila jako protiletcecká pozorovatelna. Šumavský spisovatel Karel Klostermann měl toto místo v oblibě a spolu se svými přáteli usilovali o stavbu rozhledny. Přípravy přerušila v červenci 1914 1. světová válka, takže k dalším krokům došlo až v meziválečném období. Kamenná Klostermannova rozhledna byla dokončena a zpřístupněna 28. srpna 1938. Původní kamenná rozhledna zbudovaná podle návrhu sušického architekta Karla Houry (autor svatoborské rozhledny z roku 1934) má čtvercový půdorys, byla vysoká 24 m a vyhlídka se nacházela ve výšce 18 m. V 70. letech 20. století ji přerostl okolní smrkový les, čímž přestala plnit svoji funkci. V letech 2002–2003 byla proto nastavena na výšku 39 m, přičemž vyhlídková plošina je 30 m nad zemí. Rozhledna od té doby slouží i pro mobilní operátory. Z rozhledny se nabízí kruhový výhled na Šumavu (Boubín, Poledník, Příklad), Horažďovicko a Strakonicko, za dobré viditelnosti i na Alpy nebo vysílač Cukrák u Prahy.

Javoří Pila - bývalá samota a stejnojmenné katastrální území obce Modrava nacházející se na jižním svahu Oblíku v širokém údolí Roklanského potoka a jeho přítoku Javořího potoka, 4,5 km západně od Modravy. Po roce 1799, kdy kníže Josef II. Schwarzenberg koupil prášilské panství od hraběte Filipa Kinského, došlo na Modravsku k rozmachu těžby a plavení dřeva a u Roklanského potoka byla založena Javoří pila a hájovna. Po ukončení provozu pily se stala tato samota oblíbeným hostincem U tetřeva s turistickou útulnou a studentskou noclehárnou. Hájenka s hostincem U Tetřeva zde stávala až do roku 1950. Po roce 1950 zde byl postaven objekt 6. roty 7. brigády Pohraniční stráže. Dnes je tu pouze turistické rozcestí a jsou zde sotva patrné základy dřívějších staveb. V povodí Roklanského potoka u Javoří Pily byly na šesti lokalitách nalezeny stopy nejvýše položeného pravěkého osídlení v Česku. Zanechaly je zde tlupy lovců a sběračů pozdního paleolitu a mezolitu (z doby 8 000 let před Kristem), které sem každoročně na několik týdnů mířily za obživou – táhnoucími pstruhy a lososy a plody (brusinky, borůvky a lískové oříšky). Přes bývalou Javoří Pílu prochází červená turistická stezka z Modravy do Prášil, z níž tu na turistickém rozcestí Javoří Pila odbočuje modrá stezka do Srní a na turistickém rozcestí Tmavý potok odbočuje modrá stezka do Hartmanic.

Jezerní slat' - rašeliniště a přírodní památka necelé 2 km jv. od Horské Kvildy a 3 km od Kvildy. Je součástí NP Šumava, jehož je I. zónou. Ochrana tohoto území byla poprvé

vyhlášena v roce 1933 na ploše 34 ha. Jedná se o rašeliniště rozvodnicového typu, menší část (15%) je odvodňována Hamerským potokem do Vydry, zbytek (85%) Kvildským potokem do Vltavy. Rozloha slatě je 103,5 ha, nachází se v nadmořské výšce 1057–1075 m. Celková rozloha chráněného území činí 208 ha. Průměrná hloubka rašeliny je 2,5 m, její nejvyšší mocnost je 7,6 m v sz. neporušené části slatě. Průměrný roční úhrn srážek v oblasti Jezerní slatě činí 1200–1300 mm. Průměrná roční teplota vzduchu se zde pohybuje okolo 2°C a pravidelně jsou zde zaznamenávána teplotní minima. Název slatě dostala od dnes již rašeliníky zarostlého jezírka. Malé jezírko o rozloze 292 m² se zachovalo v sz. rohu rezervace. Nejjednodušší přístup k Jezerní slati je z turistického parkoviště u silnice z Kvildy do Horské Kvildy. Od parkoviště vede přístupová cesta ke 120 m dlouhému povalovému chodníku. Na okraji rašeliniště se nachází dřevěná rozhledna, ze které je možné zhlédnout celou rozlohu rašeliniště i s dominantním vrcholem Antýglu v pozadí. Na slati se vyskytuje velké množství rostlin, ve střední Evropě velmi vzácných. Patří mezi ně bříza zakrslá, která nedosahuje výšky větší než 50 cm, suchopýr pochvatý, kleč horská a mnoho dalších. Vzácní živočichové jsou zastoupeni tetřívkem obecným, rysem ostrovidem nebo myšivkou horskou. V 19. a 20. století byla pravá část rašeliniště odvodněna a zčásti vytěžena. Těžba byla ukončena vyhlášením rezervace v roce 1933, i dnes jsou však následky těžby patrné, např. absencí klečového porostu v některých partiích slatě.

Kašperk - gotický hrad u Kašperských Hor a nejvýše položený královský hrad v Česku (886 m). Nachází se na sv. výběžku Žďárské hory. Vznikl především z důvodu ochrany zlatých dolů, kašpersko-horské Zlaté stezky a zemské hranice s Bavorskem. Je chráněn jako kulturní památka. Za vlády Jana Lucemburského došlo v Kašperských Horách k velkému rozkvětu hornictví, a tím i přisunu většího množství obyvatel. Současně však byla tato oblast ohrožována Bavorskem. Po nástupu Karla IV. na trůn ohrožení stran Bavorska přetrvávalo, a tak král v roce 1356 pověřil stavitele Víta Hedvábného výstavbou hradu, pomocí nějž mělo být snazší území chránit. Hrad byl dostaven v roce 1361 a pojmenován Karlsberg (nyní Kašperk). Karel IV. zároveň v tomto roce stanovil každému případnému budoucímu držiteli hradu hrdelní právo v Prácheňském kraji. V době, kdy byl hrad držen Šternberky, pravděpodobně vzniklo 400 m východně předsunuté opevnění Pustý Hrádek, a to kvůli obavám z útoku královského vojska jakožto reakce na snahu o sesazení Jiřího z Poděbrad z trůnu, na níž se Zdeněk ze Šternberka aktivně podílel. Po jeho smrti hrad ve druhé polovině 16. století nakonec připadl české komoře, byl postupně rozprodáván, až konečně v roce 1616 Kašperk koupilo město Kašperské Hory. Po roce 1616 hrad již nikdo neudržoval. V průběhu třicetileté války se zde pouze údajně ukrývali obyvatelé regionu. Na konci třicetileté války bylo v roce 1655 nařízeno zbourat všechny pevné hrady v království. Kašperk sice zbořen nebyl, ale do značné míry znehodnocen a poničen, jelikož si z něj obyvatelé brali cokoli bylo potřeba. Hrad následně zhruba 200 let chátral. Teprve v druhé polovině 19. století se o něj začala veřejnost zajímat a několik vzdělanců o něm napsalo publikace nebo se jím v nich částečně zabývali. Od té doby probíhají až doposud na hradě rekonstrukce. Nejintenzivněji pak od 70. let 20. století. Jádro hradu bylo složeno ze dvou čtyřhranných, 27 m vysokých strážních věží a hradního

paláce. Mělo být hájené až do poslední chvíle, proto se do něj dalo vstoupit jediným vchodem, a to padacím mostem z ochozu na přilehlé hradební zdi. Hradní palác se nacházel mezi věžemi a byl s nimi spojený úzkou chodbou. Rozdělen byl do přízemí, dvou pater a podkroví. Přilehlé věže jsou donjonového typu a mají pět pater, přičemž druhé a třetí patro sloužily jako komnaty. Ty byly rozděleny na vstupní předsíň a roubenou dřevěnou komoru s kamny – ložnici. Ve zbylých patrech se nacházela například koupelna nebo kaple, ve které se dochovaly zbytky nástěnných maleb. Na vnější části věží se dochovaly krakorce, které nesly ochozy a arkýře prevětů, a na jedné z nich i část jehlanovité, cihlami zděné střechy. Na hradě se natáčela filmová pohádka „Anděl Páně“ (2005, režie Jiří Strach).

Kašperské Hory – město s cca 1 400 obyvateli. Rok založení Kašperských Hor není známý, zakládací listina se nedochovala. Prostor města byl s jistotou osídlen na přelomu 12. a 13. století a za své založení město vděčí především hornictví. Založení sídla v těžce přístupných horách v nadmořské výšce okolo 750 m nebylo v raném středověku obvyklé. Název osady byl odvozen z názvu hory – Reichenstein (Bohatá skála), později Berg Reichenstein, název Kašperské Hory začal být užíván až v 16. století.

Zlato objevili v této lokalitě téměř s jistotou Keltové, znovu bylo objeveno pravděpodobně ve 13. století, zlatá horečka nastala za vlády posledních Přemyslovců. Kolem roku 1300 přišli do Kašperských Hor němečtí kolonisté, zkušení těžaři. Z té doby se zachovaly šachty a úklonné štoly v intravilánu města i v jeho nejbližším okolí. Většina dolů velkých hloubek nedosahovala, výjimečně to bylo 80 m. Z této doby těžby jsou dosud viditelné tzv. pinky, pozůstatků této povrchové těžby je zde bezpočet. Jediným dokumentem existence a prosperity města je privilegium Jana Lucemburského z 29. září 1345 povyšující horní osadu na svobodné horní město současně s vydáním městského znaku a městskou pečetí. Je považován za nejstarší městský znak v Čechách, byl vydán dokonce o rok dříve než znak Starého Města Pražského. Se zlatou konjunkturou do města proudili noví a noví horníci a tím pomáhali Janu Lucemburskému výrazně umořit jeho dluhy. V roce 2015 – ve výroční rok této události – byla na budově Muzea Šumavy odhalena pamětní deska Jana Lucemburského. Také Karel IV. svými zakladatelskými činy významně hospodářsky město Kašperské Hory pozdvihl: vedle založení strážního hradu Kašperk to byla Kašperskohorská větev Zlaté stezky (v délce 24 km a s převýšením 650 m). V 15. století dolování upadlo v důsledku husitských válek. Dolování bylo obnoveno v letech 1528–1599. Město bohatlo, mohlo si dovolit stavět kamenné

domy a financovat i umělecké ob jednávky. V roce 1572 dosáhlo město polepšení svého znaku a roku 1584 byly Kašperské Hory privilegiem císaře Rudolfa II. povýšeny na královské horní město. Hrad Kašperk získalo město do dědičného vlastnictví v roce 1617. Velká část blahobytu do města přicházela po kašperskohorské větvi Zlaté stezky. Podstatnou část dováženého zboží tvořila sůl, v městě byl zřízen i sklad soli. Proti tomu silně protestovala města Prachatice a Vimperk, ale neúspěšně. V roce 1603 Rudolf II. potvrdil sklad soli všem třem městům. Další nepříznivé období znamenala doba třicetileté války. Podle Berní ruly zde po skončení války žilo jen 114 obyvatel a trvalo celá staletí, než se pobělohorské škody zahladily. Další kolonizační vlna (díky bohatým lesům) vedla k zakládání sklářských hutí. Kašperské Hory se dokázaly s útlumem dolů hospodářsky dobře vypořádat. S bohatstvím lesů a jejich zpracováním souvisel kromě skláren, papírny na ruční papír i rozvoj truhlářského řemesla. Pokusy o zavedení sirkařské výroby nebyly úspěšné, stejně tak i zřízení státních úřadů (sídlo soudního okresu připomíná půvabná povídka Karla Klostermanna Odysea soudního sluhy; Klostermannova rodina žila v Kašperských Horách, spisovatelův otec byl městským lékařem a členem rady města). V oblasti se údajně nachází asi 120 tun zlata. V 90. letech 20. století probíhal v okolí průzkum možné průmyslové těžby zlata, o kterou usilovala kanadská společnost TVX Bohemia Důlní. Po odmítnutí ze stran úřadů žalovala důlní společnost český stát o 700 milionů korun, pro údajné ušlý zisk. U soudů však firma neuspěla a jejich rozhodnutí nakonec potvrdil svým rozsudkem i Ústavní soud. Ve druhém desetiletí 21. století usilovala o těžbu zlata firma Treasure Valley Holding s.r.o. s nizozemským kapitálem, která také v katastru města skoupila asi 50 ha pozemků. V srpnu 2014 Ministerstvo životního prostředí zamítlo firmě dvě ze tří podaných žádostí na průzkum ložisek zlata v Kašperských Horách.

- Arciděkanský kostel svaté Markéty byl postaven v gotickém slohu ve druhé polovině 14. století a od roku 1396 je doložen jako farní kostel svatého Leonharda. V roce 1796 byl povýšen na děkanský kostel. V roce 1883 byl výrazně přestavěn v novogotickém slohu a přibyla nová věž.
- Renesanční radnice na náměstí, někdejší svobodný dům Jiřího z Lokšan, dar od krále Ferdinanda I. Městu ho v roce 1551 odkázala vdova po Jiřím z Lokšan. Rozlehlá patrová budova s trojicí volutových štítů a s dvorními křídly, vzniklá spojením dvou gotických domů. Mimořádně kvalitní barokní architektura renesančního založení, výrazná dominanta náměstí.
- Muzeum a galerie Šumavy Kašperské Hory

Knížecí Pláně - bývalá obec na Šumavě. Místo se nachází v Národním parku Šumava na holé planině v nadmořské výšce 1021 m těsně u hranic s Německem. Je součástí obce Borová Lada. V roce 2011 zde trvale nikdo nežil. Původní obyvatelstvo bylo převážně německé. Po skončení 2. světové války značná část obyvatelstva uprchla do Německa. Řádným odsunem obyvatelstva německé národnosti tak úředně prošlo jen 58 osob. Kostel nechala odstřelit Československá lidová armáda v roce 1956. Současně skostelem byl zlikvidován i přilehlý hřbitov. Do současnosti se nezachoval ani jeden z původních

domů obce. Z obce zbyl jen hřbitov, který byl v roce 1992 ze zbytků náhrobních kamenů bývalými místními německými obyvateli obnoven a oplocen. Na místě kostela byl vztyčen 13 m vysoký dřevěný kříž, který byl po vichřici v lednu 2007 nahrazen menším křížem. Nově zde byla postavena (v roce 1999, na místě bývalé hájovny) farma s chovem ovcí a skotu, v níž je restaurace a ubytování. Kromě nepatrných pozůstatků zlikvidovaných domů je v terénu dobře patrný především systém polí, ohraničených mezními pásy z mohutných balvanů.

Kubova Huť – obec 8 km jižně od Vimperka. Kubova Huť a celá podboubínská krajina je vyhledávaným místem pro letní i zimní rekreaci. Obec vznikla na počátku 18. století jako jedna z četných šumavských sklářských osad. První zmínky o ní jsou již z roku 1726, kdy zde Johann Podschneider založil sklářskou huť; sklárna zanikla v roce 1736. Nově vzniklá osada dostala své jméno po zámeckém hejtmanovi Gubovi. Rozkládá se v nadmořské výšce kolem 1000 m, v místech, kudy v minulosti procházela historicky známá Zlatá stezka. Přes obec vede mezinárodní silnice I/4 Vimperk - Strážný - Pasov. V roce 1899 byla vybudována železniční trať spojující Vimperk a Volary. Na této trati se v Kubově Huti nachází dopravná, která je svou polohou v nadmořské výšce 995 m nejvýše položeným nádražím v Česku. V obci je několik historických budov, např. U Kubešů, U Götzů, které jsou ukázkou původní šumavské architektury. Typickou schwarzenberskou myslivnou z roku 1908 je budova, která je na okraji obce. V jižním sousedství obce se rozkládá přírodní rezervace Hornovltavické pastviny.

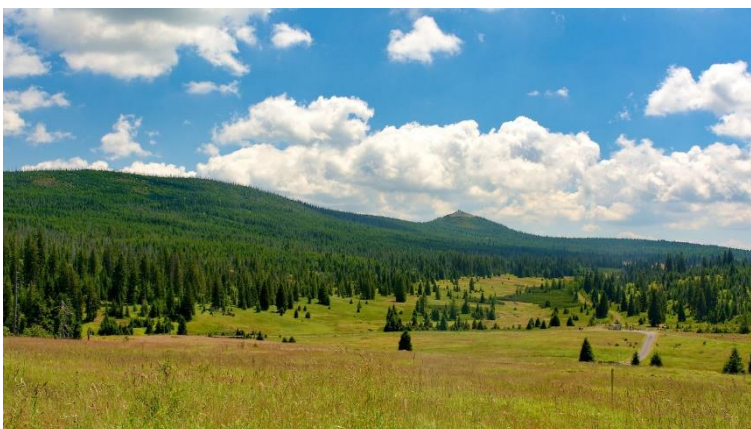
Kvilda - podle polohy obecního úřadu, pošty a kostela nejvýše položená obec v České republice (1 065 m). Nachází se 5 km severně od pramenů Teplé Vltavy, v místech, kde do ní zleva ústí Kvildský potok. Žije zde cca 150 stálých obyvatel. První dřevaři se v oblasti Kvildy usazovali od konce 15. nebo začátkem 16. století. Je však možné, že hledači zlata se zde (alespoň sezónně) usazovali již dříve. Název Kvilda v souvislosti s pojmenováním zdejšího lesního hvozdu je však doložen už v roce 1345. Nejpravděpodobněji vesnici založili osadníci v 16. století neboť vůbec první písemná zmínka o Kvildě (jako o trvale osídlené obci) pochází z roku 1569. Koncem 18. století zde i v okolí Kvildy začínaly vznikat hamry a sklárny. Dalšími impulsy k rozvoji Kvildy byly větrné a po nich následující kúrovcové kalamity, které se zde odehrály ve druhé polovině 19. století. Uprostřed vesnice stojí kamenný novogotický kostel sv. Štěpána, vybudovaný v letech 1892–1894. Podobně jako mnohé šumavské chalupy je kamenné zdivo kostela obloženo šindelem, aby bylo lépe chráněno před nepřízní zdejšího počasí. Šindelem byl rovněž obložen původní dřevěný kostel z roku 1765, zasvěcený Nalezení těla svatého

Štěpána. Tento kostel byl však spolu s dalšími 18 domy a místní školou zničen velkým požárem v roce 1889. Historické události v první polovině 20. století zásadním způsobem přitlumily rozvoj obce. Celou situaci ještě zhoršil i odsun velké většiny místních obyvatel po skončení 2. světové války a následný vznik pohraničního pásma. Zrušení střeženého pohraničního pásma a volný pohyb obyvatelstva i na bavorskou stranu Německa po roce 1989 obnovil rozvoj obce. V současné době je Kvilda především celoročním turistickým centrem s řadou penzionů i soukromých chalup sloužících zimní i letní rekreaci. V centru obce se nachází informační středisko NP Šumava s expozicí Horský les a život v něm. V prvním poschodí budovy obecního úřadu, v prostorách někdejší školy, je umístěno malé místní muzeum, oficiálně pojmenované Stálá expozice historie Kvildy a Bučiny. Muzeum je přístupno ve stanovených hodinách celoročně. Na turistické stezce Bučina - Finsterau je určené místo pro přechod do Německa. Kvilda se může pochlubit několika českými „nej“. Jsou jimi nejvýše položená obec, nejstudenější místo a nejdelší pramenící řeka v Česku a unikátní strop společenského sálu, který byl zařazen i mezi rekordy světové. V roce 1959 režisér Karel Kachyňa se svým štábem natočil v reálném prostředí pohraniční obce Kvilda a jejího širšího okolí film „Kráľ Šumavy“, v němž je v rámci dobově poplatné ideologie vylíčena zdejší situace krátce po skončení 2. světové války. Nejdramatičtější scény filmu, odehrávající se u bývalého mlýna a v prostoru močálu však byly natočeny u říčky Křemelné v zaniklé osadě Šerlův dvůr.

Luzný (německy Lusen, 1373 m) - hora v centrální části německé strany Šumavy v Národním parku Bavorský les v těsné blízkosti státní hranice s Českem. Mezi šumavskými horami vyniká největším kamenným mořem, které pokrývá její vrchol. Kamenné moře na vrcholu Luzného je zařazeno na seznamu „100 nejkrásnějších geotopů Bavorska“. Poblíž hory na hranici s Českou republikou se nachází místo zvané Markflechl, které bylo do roku 1803 trojmezím Čech, Bavorska a Pasovska. Na sz. svahu pramení Luzný potok, který se po několika km stéká s Březnickým potokem a vytváří Modravský potok. Ten poblíž Modravy přibírá Roklanský a Filipohuťský potok a vytváří řeku Vydru. Hora měla podle pověsti vzniknout tak, že vládce pekel zde převrhl povoz s balvany, které táhl, aby přehradil Dunaj v Pasově, způsobil povodeň a zabil všechny jeho obyvatele. Náhle však z dále uslyšel kostelní zvon, ztratil veškerou svou sílu a musel povoz nechat povozem. Luzný se stal předlohou mnoha uměleckých děl, např. v knize českého malíře a spisovatele Josefa Váchala „Šumava umírající a romantická“ můžeme najít dřevoryt „Bouře nad Luzným“. Za dobré viditelnosti je možné z Luzného pozorovat panorama vrcholů severních Alp. Z vrcholu jsou dobře viditelné také okolní šumavské hory na německé i české straně (např. Roklan, Poledník, Černá hora a další) a údolí Luzného potoka s Hraniční slatí v okolí Březníku. Údolím pod Luzným vedla v minulosti Zlatá stezka až na Březník, dnes je však kvůli výskytu tetřeva hlušce veřejnosti nepřístupná. Luzný je jednou

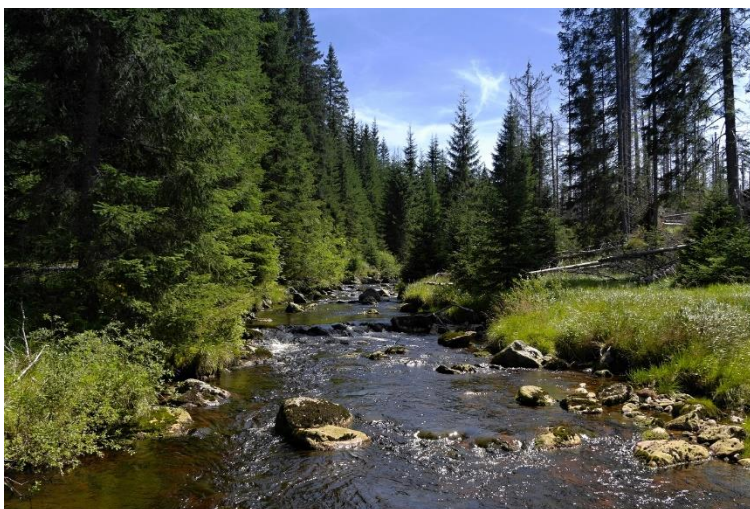

z několika lokalit, kde je na Šumavě původní borovice kleč. Ta je mimo Šumavu původní v Česku již pouze v Krkonoších.

Modrava (německy Mader) - obec v Národním parku Šumava. Nachází se v nadmořské výšce 985 m na soutoku Modravského, Roklanského a Filipohuťského potoka, jejichž soutokem vzniká Vydra (někdy se jako část Vydry označuje i Modravský potok a za počátek Vydry je označován soutok Luzného a Březnického potoka u hájovny Březník). Žije zde cca 80 stálých obyvatel. Nejstarší dochované zmínky o Modravě pocházejí z let 1614 a 1617 – trvalé osídlení se v nich však ještě nezmiňuje, pouze rybářské využití a pastviny pro soumary (to vyplývalo z polohy při obchodní stezce do Kašperských Hor). Od roku 1757 se Modrava rozvíjí jako rybářská a lovecká osada. Ke změně dochází po roce 1799, kdy kníže Schwarzenberg kupuje od hraběte Filipa Kinského rozsáhlé území Prášílského panství a využívá obrovského bohatství dřeva ze zdejších rozsáhlých lesů. V letech 1799–1801 byl vybudován podle návrhu Ing. Rosenauera Vchynicko-tetovský plavební kanál. Kanál začíná 2 km severně od Modravy pod bývalou osadou Vchynice-Tetov. Díky rozvoji dřevařství bylo v roce 1804 založeno 6 km jižně od Modravy sídlo Březník (Pürstling). V roce 1924 tehdejší Klub čs. turistů postavil jednu z dominant obce – Klostermannovu chatu, která sloužila jako horská chata. Jejím projektantem byla vedoucí osobnost české moderní architektury, průkopník moderní architektury a mezinárodně respektovaný architekt Bohuslav Fuchs.

Modravský potok - hlavní pramenný tok šumavské řeky Vydry. Vzniká soutokem Luzenského a Březnického potoka pod hájovnou Březník. Nejdelší zdrojnicí je Luzenský potok, který pramení v Národním parku Šumava na sz. svahu hory Luzný v nadmořské výšce 1215 m. Od pramene stéká potok k severu širokým, mělkým Luzenským údolím. Pod Březníkem se údolí náhle zužuje a jeho svahy jsou značně příkré. Toto zúžení se pozvolna k severu otevírá a potok vtéká do kotliny u Modravy, kde se spojuje s Roklanským a Filipohuťským potokem a pokračuje dále jako řeka Vydra. Od pramene k soutoku je Modravský potok dlouhý přibližně 13 km.

Modrý sloup (německy Blaue Säulen) - bývalý hraniční přechod mezi Českou republikou a Německem v sedle mezi Luzným a Špičnickem, v nadmořské výšce 1197 m. Nejbližší obcí je Modrava, 3 km je však vzdáleno místo Březník, ve kterém je zřízeno informační středisko Národního parku Šumava. Modrý sloup se nachází nad Luzenským údolím, v němž platí zákaz vstupu pro turisty, neboť je I. zónou NP a chráněnou lokalitou výskytu tetřeva hlušce. V dřívějších dobách tudy vedla kašperskohorská větev Zlaté stezky. Hraniční přechod fungoval až do konce 2. světové války, po odsunu Němců z českého pohraničí a vzniku železné opony přestal být používán. Po dlouhé době uzavření byl 15.

července 2009 přechod zkušebně otevřen po dobu dvou letních sezón. Existence hraničního přechodu pod horou Luzný souvisela se vznikem kašperskohorské větve Zlaté stezky, kterou v roce 1356 nechal vybudovat Karel IV. V úseku mezi Horskou Kvildou a Sankt Oswaldem vedla zhruba 30 km bažinatým pralesem bez jediného osídleného místa a pod Luzným dosahovala svého nejvyššího bodu. K největšímu rozkvětu luzenské silnice došlo ve druhé polovině 16. století zásluhou bavorských vévodů, kteří v té době v obchodě se solí narušili monopol pasovských biskupů. Po roce 1706, kdy byl zakázán dovoz bavorské soli do Čech, význam přechodu pod Luzným upadal a postupně se z něj stala jen spojnice pro pašeráky a přechod pro pěší mezi Bavorskem a Čechami. Od 17. století až do 2. světové války po trase Zlaté stezky přes Modrý sloup putovala rovněž procesí věřících z bavorské strany Šumavy při poutích na Svatou horu u Příbrami. Jednu z takových poutí z roku 1872 připomíná kříž zbudovaný pod Luzným. Název Modrého sloupu vznikl až na začátku 19. století. V roce 1806 při vytyčování hranic Bavorského království, zde byl postaven sloup v bílomodré barvě. Po roce 1989 lidé i vedení obcí na obou stranách česko-německé hranice usilovali o otevření přechodu u Modrého sloupu. Tomu ale bránil zákaz vstupu do I. zóny Národního parku Šumava v Luzenském údolí kvůli ochraně populace tetřeva hlušce. V letech 2009 a 2010 byl hraniční přechod zkušebně uveden do provozu, přístup k němu však nevedl tradiční zpevněnou cestou Luzenským údolím, ale alternativní trasou schválenou ochránci přírody po úbočí Špičnicku. Výsledky tříletého česko-bavorského monitorování výskytu tetřeva hlušce v dané oblasti poté ovšem ukázaly, že alternativní trasa byla pro populaci tetřevů méně vhodná než cesta Luzenským údolím. Na podzim roku 2012 se proto ředitelé Národního parku Šumava a německého parku Bavorský les dohodli na tom, že chtějí společně prosazovat zpřístupnění cesty Luzenským údolím pro pěší. Tato turistická trasa měla být otevřena 15. července 2013, ovšem Krajský soud v Českých Budějovicích na základě žaloby podané Okrašlovacím spolkem Zdíkovska a Českou společností ornitologickou otevření stezky zakázal.

Otava - zlatonosná řeka v západních a jižních Čechách, která bývala do konce 19. století srdcem a osou prastarého Prácheňského kraje. Je to levostranný přítok Vltavy, vznikající soutokem Vydry a Křemelné na Šumavě u Čeňkovy pily. Délka toku činí 111,7 km. Plocha povodí měří 3840,0 km². Název řeky je pravděpodobně před slovanského původu. Řeka protéká městy Sušice, Horažďovice, Strakonice, Písek a vlévají se do ní řeky Volyňka, Blanice a Lomnice; do Vltavy se pak vlévá pod hradem Zvíkov. Posledních 19 km řeky pod Zvíkovem je součástí Orlické přehrady, mezi Pískem a Zvíkovem se nachází pod hladinou 5 jezů. Od Sušice až k Písku protéká řeka zpočátku mírně kopcovitou a posléze rovinatou krajinou, od Písku na sever si cestu razí hlubokým údolím.

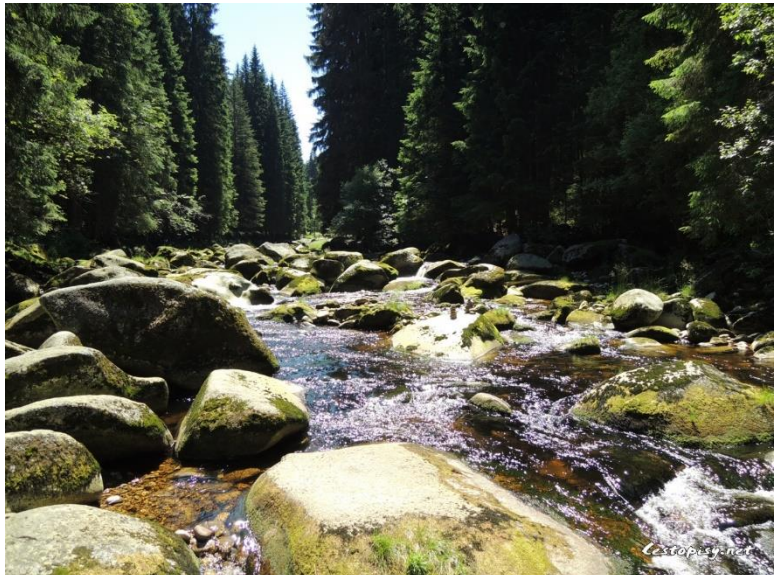
Poledník (1315 m) - 15. nejvyšší vrchol české části Šumavy. Nachází se 4,5 km jižně od Prášil. Oblý protáhlý hřbet Poledníku má prudké východní svahy, které byly přemodelované činností ledovce a nacházejí se v nich kar Prášilského jezera a bezvodý kar Stará jímka. V 60. a 70. letech 20. století bylo na jeho vrcholu v přísně střeženém pohraničním pásmu postaveno tajné vojenské zařízení elektronické ostrahy státní hranice s krycím označením TOPAS, které umožňovalo sledovat rádiový provoz hluboko dovnitř území Spolkové republiky Německo. V té době nebylo přístupné ani Prášilské jezero,

kteře je v blízkosti. Často se dokonce toto místo nenacházelo na mapách. V roce 1989 objekt přestával sloužit pro vojenské účely a začínal chátrat. V roce 1997, po sporu mezi Správou Národního parku Šumava a KČT, bylo rozhodnuto o rekonstrukci věže a omezeném zpřístupnění vrcholu. Budovy komplexu byly sнесeny a zachována zůstala pouze věž. Ta měří 37 m, vede na ní 227 schodů a zůstala jí typická podoba se třemi půlkruhovými patry v horní polovině. Od roku 1998 je přístupná veřejnosti. Rozhledna na Poledníku se hned v roce svého otevření zařadila mezi nejnavštěvovanější místa Národního parku Šumava – vystoupalo na ni 30 000 lidí, v roce 1999 dokonce 35 000. Od roku 1998 se tak mohou turisté těšit z jedinečného výhledu na celou centrální Šumavu a Bavorský les a za dobré viditelnosti zahlédnout i Alpy. Rozhledna je třetí nejvyšše položenou rozhlednou v Česku (po rozhledně a televizním vysílači Praděd a rozhledně Boubín) a je otevřena jen v letní sezóně (červen až říjen). Nejlepší přístup je sem po červené turistické značce z Prášil, cesta má délku 8,5 km. Po této cestě je povolena i jízda cyklistům a v zimě lyžařům. Pohraniční zelená a červená turistická značka z Frantova mostu přes Poledník na Javoří Pílu, která prochází 1. zónou národního parku, je po většinu roku (mimo období 1. 7. až 30. 9.) uzavřena, zejména kvůli hnízdění tetřeva hlušce.

Povydří - přírodní památka v I. zóně Národního parku Šumava mezi obcemi Srní a Horská Kvilda. Důvodem vyhlášení je kaňonovité údolí balvanitého úseku řeky Vydry s přílehlými zalesněnými svahy. V řece jsou četné obří hrnce, peřeje a dlouhé kaskády, nad nimiž se na svazích tyčí skalní masivy se skalními věžemi Baba, Panna a Mnich a řada kamenných moří. Vchynicko-tetovský plavební kanál vybudovaný podle návrhu Ing. Josefa Rosenauera na počátku 19. století odvedl část vod Vydry a oslabil tak sílu toku, řeka nepůsobí již tak divoce. Údolím prochází naučná stezka, uprostřed Povydří stojí Turnerova chata. V údolí roste prha chlumní, plavuň vidlačka, kapradinka skalní, z teplomilných rostlin pak lýkovec jedovatý a lilie zlatohlávek. Údolí se stalo útočištěm zbytků severské fauny, např. pro ořešníka kropenatého či jeřábka lesního.

Pramen Vltavy - nachází se cca 5,5 km jz. od obce Kvilda, 600 m od hranice s Německem. Místo je přístupné po asfaltové silnici, po modré turistické značce nebo na kole po cyklotrase č. 1041. Uvedený pramen je však jen symbolické místo, voda je do kamenné studánky svedena dřevěným potrubím, které vede pod asfaltovou cestou. Skutečných pramenů je více a nacházejí se vysoko v nepřístupném terénu jv. svahu

Černé hory (1316 m). Kolem pramene se nachází stejnojmenná přírodní památka Pramen Vltavy. V letech 1922–1923 byla na tomto místě vybudována chata Klubu čs. turistů, jednalo se o jednu z prvních chat KČST na Šumavě. Za 2. světové války v roce 1942 byla chata přestavěna na zajatecký pracovní tábor Prameny Vltavy, ve kterém byli věznění převážně důstojníci Rudé armády, o jejich přítomnosti svědčily nápisy v azbuce vyryté do dřevěných stěn chaty. 30. dubna 1945 se k Pramenům Vltavy probjoval výzvědný oddíl americké divize generála Barnetta a údajně zde našel 70 zubožených ruských zajatců. Na památku vězňů rudoarmějců byl na témže místě 22. srpna 1948 slavnostně odhalen pomník – žulový obelisk s textem „Věčná paměť vojákům a důstojníkům sovětské armády, kteří v letech 1943–1945 byli Němci – jako váleční zajatci – v těchto místech v trestním táboře popraveni a umírali na následky hladu a nelidského zacházení“. Chata byla v roce 1953 zbourána, když se budovala Železná opona. Pomník byl odstraněn koncem 90. let. V letech 1949–1989 se pramen Vltavy nacházel v nepřístupném pohraničním pásmu. Od roku 1991 je součástí Národního parku Šumava. Od roku 2004 stojí u symbolického pramene Vltavy socha od řezbáře Davida Fialy. Vznikla v rámci sochařského symposia pořádaného obcí Kvilda.

Prášílské jezero - karové ledovcové jezero v nadmořské výšce 1080 m. Má rozlohu 3,7 ha. Je hluboké maximálně 15 m. Nachází se v ledovcovém karu a je hrazeno 9 m vysokým valem žulových balvanů a dvěma staršími morénovými valy. Na hrázi je kamenný pomník studenta O. Kareise, který se tu utopil v roce 1927. Nad jezerem se vypíná hora Poledník, na níž byla v roce 1998 veřejnosti zpřístupněna rozhledna v bývalém vojenském objektu. Voda z jezera odtéká Jezerním potokem do řeky Křemelné, a dále pak do Otavy, Vltavy a Labe. V jezeře byl v roce 2019 objeven nálevník lahvenka v, jde o první nález tohoto druhu v Česku. Flóra je typická pro tuto polohu a nadmořskou výšku, kolem jezera rostou borůvky, brusinky, jeřabiny, na svahu hory pak převážně jehličnaté stromy. Pleso je přístupné pěšky po celý rok.

Prášíly - malá obec zhruba 17 km na JZ od Sušice s cca 150 stálými obyvateli a katastrální výměrou 112,33 km². Rozlohou jsou tak největší obcí v České republice, která není městem. Celé území obce se nachází na území Národního parku Šumava. Tato horská ves (původní název Gattermayerova huť) vznikla při sklárně v polovině 18. století. Prášíly se rozprostíraly na svahu hor Ždánidla, Poledník a Formberg na obou březích Prášílského potoka. Místní sklářské hutě se specializovaly na výrobu zrcadlového skla a

jejich provoz skončil v roce 1824. Areál sklárny pak sloužil jako výroba ručního papíru, která v roce 1933 vyhořela (ruční papír, který se zde vyráběl, byl dodáván pro prezidentskou kancelář). Významné středisko rekreace a turistiky z období první republiky po odsunutí německého obyvatelstva a začlenění do vojenského výcvikového prostoru Dobrá Voda takřka zaniklo. V období komunistické vlády byla obec pro veřejnost uzavřena, počet obyvatel klesl až k 50. Z místních částí tak zůstalo zachováno jen samotné sídlo Prášily a její osada Nová Hůrka, okolní samoty a osady (např. Stodůlky a Hůrka) zanikly. V 90. letech 20. století byl vojenský prostor zrušen a oblast byla opět zpřístupněna. Dnes jsou Prášily významným centrem zimní a letní turistiky. Turistické trasy odtud vedou hlavně k jezeru Laka, Prášilskému jezeru a na Poledník (1315 m) s rozhlednou. Na turistické stezce Prášily - Scheuereck je určené místo pro přechod do Německa.

Pustý hrádek - zřícenina hradu ležící na vrchu asi 400 m východně od hradu Kašperku. Stavba měla zabránit případným útočníkům v ostřelování níže položeného Kašperku z výšky. Tato pozdně gotická stavba pochází pravděpodobně z 15. století. Podle některých zdrojů byl hrad postaven Šternberky. Důvodem měla být obava z útoku královského vojska na Kašperk, který byl v té době v jejich držení. Zdeněk Konopištský ze Šternberka se totiž významně podílel na založení Jednoty zelenohorské, seskupení namířené proti králi Jiřímu z Poděbrad. Jinde se uvádí, že hrad vybudovali Švamberkové. Stavba měla původně zřejmě dvě podlaží a pětibokou věž. Do dnešních dnů se dochovala část severní zdi. Z Kašperku vede k Pustému hrádku žlutá turistická značka. Objekt je volně přístupný. Poskytuje dobrý výhled, zejména na Šumavu.

Rabí - zřícenina hradu ve stejnojmenném městě. Stojí na vyvýšeném ostrohu nad řekou Otavou v nadmořské výšce 540 m. Areál hradu je chráněn jako kulturní památka a v roce 1978 byl zapsán na seznam národních kulturních památek ČR. Rabí patří k nejrozsáhlejším a nejkvalitnějším českým hradům. Hradní jádro se po zvýšení nejstaršího paláce řadí k hradům donjonového typu. V průběhu 14. až 16. století bylo rozšířeno o dvě předhradí s množstvím budov a opevněním, které hrad zařadily mezi nejvyspělejší soudobé rezidence a pevnosti ve střední Evropě. Počátky hradu jsou nejasné. Za jeho stavitele bývali považováni páni z Velhartic, ale vzhledem k dochovaným částem románského zdiva je možné, že byl postaven nejspíše v první polovině 13. století rodem Wittelsbachů v severní části jejich panství, které se k českému království vrátilo až v roce 1273. Teprve poté jej po roce 1273 získali majitelé blízkých Budětic, kteří pocházeli z rodu pánů z Velhartic, a po nich Švihovští z Rýzmburka. V majetku jejich rodu zůstal až do roku 1549. Původně malý románský hrad byl v průběhu staletí několikrát rozšířen. Významnou byla zejména pozdně gotická přestavba, během níž získal rozsáhlé, ale nedokončené opevnění. Ve druhé polovině 16. století hrad přestal být udržován a postupně začal chátrat, k čemuž výrazně přispělo jeho vyplenění vojáky během třicetileté války. První písemná zmínka o hradu pochází až z roku 1380, kdy již patřil Půtovi Švihovskému z Rýzmburka. Po Půtovi se majitelem stal v roce 1399 jeho bratr Břeňek Švihovský z Rýzmburka, který nechal hrad rozšířit a nově opevnit. Za husitských válek Rabí patřilo Břeňkovu synovi Janu Rabskému. V letech 1420 a 1421

hrad oblehlo vojsko vedené Janem Žižkou z Trocnova. Při prvním obléhání se posádka bez boje vzdala, zatímco podruhé se bránila a při obléhání zde v červenci 1421 přišel Jan Žižka o druhé oko. Hrad byl poté dobyt a husité podle Augusta Sedláčka zajali Menharta z Hradce a způsobili velké škody na okolních panstvích. Jan Rabský nechal hrad do roku 1427 znovu opravit. V roce 1450 panství zdědil Vilém mladší Švihovský z Rýzmběrka na Rabí. Zemřel v roce 1479 nebo 1480 a statek po něm převzal Půta Švihovský z Rýzmběrka, který zahájil přestavbu, na níž se nejspíše podílel stavitel Benedikt Rejt. V úpravách hradu pokračovali až do roku 1530 také Půtovi synové Břetislav a Vilém, ale rozsah stavby překročil finanční možnosti rodu, a Švihovští museli Rabí v roce 1549 prodat. V roce 1563 koupil hrad Adam Chanovský z Dlouhé Vsi. Chanovští začali zanedbávat údržbu, a hrad začal pustnout. Během třicetileté války ho vyplenilo vojsko generála Mansfelda. V roce 1625 navíc zemřel Jan Vilém Chanovský a jeho dědici vedli spor o majetek. Spojit rozdělené díly se podařilo až Janu Vilémovi mladšímu v roce 1694, který poté opuštěný hrad v roce 1708 prodal pasovskému biskupovi Janu Filipovi z Lamberka, ale ani on nedokázal zabránit dalšímu chátrání. Jeden z potomků jeho příbuzných, kníže Gustav Jáchym z Lamberka (1812–1862), ovlivněn romantismem, chtěl hrad přestavět pro trvalý pobyt, ale kvůli vysokým finančním nákladům od svého záměru nakonec ustoupil. Později přispěl k prvním snahám o zakonzervování hradní zříceniny, když zakázal další rozebírání zdiva jako stavebního materiálu ze strany místních obyvatel. V polovině 19. století se Rabí stalo oblíbeným výletním cílem a z iniciativy knížete Gustava Jáchyma vznikla vyhlídka na nejvyšším místě hradu. V roce 1913 byl ustanoven Spolek pro zachování, udržování a zabezpečení historických, uměleckých a církevních památek v okresech strakonickém, sušickém a horažďovickém se sídlem v Horažďovicích. Čestným protektorem spolku se stal hrabě Jindřich Lamberg, který však nedovolil opravy hradu. Ke změně došlo až po vzniku Československa, kdy se Jindřich Lamberg v souvislosti s pozemkovou reformou vzdal majetkových nároků na hrad Rabí za symbolickou cenu jedné koruny československé (1920). Horažďovický spolek hned po převzetí hradu přistoupil k opravám spojeným zároveň s archeologickým výzkumem. Práce probíhaly až do roku 1947. Jako památka výjimečných hodnot byl hrad Rabí v roce 1953 prohlášen za státní kulturní majetek. Zříceniny hradu zůstaly přístupné veřejnosti. Po zřícení části východního paláce v roce 1981 byl celý areál uzavřen a po několikaleté rekonstrukci a zabezpečovacích pracích znovu zpřístupněn v roce 1986. V současnosti jsou zříceniny hradu ve správě Národního památkového ústavu a pro veřejnost jsou přístupné čtyřmi prohlídkovými okruhy. Jako výjimečně fotogenická lokalita posloužily zříceniny hradu mnohokrát filmařům. Natáčely se zde například historické filmy Marketa Lazarová (1967) nebo Božská Ema (1979). Kulisy hradních zřícenin byly využity také v několika pohádkách (O zapomnětlivém černokněžníkovi, 1990; Jabloňová panna, 2000). Po roce 1989 byl hrad několikrát využit i mezinárodními produkcemi (Bídníci, 2000).

Roklanský potok (též Mlýnský potok) - jeden ze tří potoků, jejichž soutokem vzniká řeka Vydra. Pramení v nadmořské výšce 1264 m, 4 km jv. od vrcholu hory Roklan (1453 m) a 0,5 km sz. od Blatného vrchu (1367 m) poblíž hranice s Německem. Jeho tok od pramene směřuje k severu, protéká Roklanskou slatí, bývalou Roklanskou nádrží a asi 1 km jižně od osady Javoří Pila se stáčí směrem na východ. Tímto směrem teče až k soutoku

s Modravským potokem u Modravy v nadmořské výšce 978 m. Je téměř 14 km dlouhý. Od Javoří Pily až k Modravě vede podél jeho toku trasa červené turistické značky. Jeho soutok s potoky Modravským a Filipohuťským tvoří počátek řeky Vydry.

Rybárna - zaniklá samota, která se nachází v údolí Roklanského potoka asi 3 km sz. od Modravy na cestě k Javoří Pile. Po 2. světové válce byla osada Rybárna v důsledku poválečného odsunu německého obyvatelstva z této pohraniční části Šumavy opuštěna. Ze staré osady nezůstaly žádné pozůstatky, dnes zde najdete, při troše štěstí, snad jen vegetaci zarostlé nevýrazné zbytky základových zdí.

Sedlo (902 m) - zalesněný vrchol nad vsí Albrechtice, který je přirozenou dominantou blízkého okolí. Vrchol je protáhlý ve směru SZ-JV, některé svahy jsou pozvolné, jiné (zejména jižní) prudké a kamenité. Ve vrcholové oblasti se vyskytuje mnoho skalních útvarů. Holou skálou je tvořena i vrcholová vyhlídka, na kterou v jižním směru navazuje prudký skalnatý sráz hluboký několik desítek metrů. Na vrcholku hory se nachází pozůstatky starého keltského hradiště. Pevnost kopíruje vrcholovou část Sedla, je tedy protáhlá ve směru SZ-JV. Na vrchol hory vede červená turistická značka, v jednom směru jde o mírné stoupání z blízkých Albrechtic, ve druhém směru vede po prudkém svahu a pokračuje do oblasti hradu Kašperk. Vyhlídka na vrcholu poskytuje výhled především na Šumavu (výhledu v ostatních směrech brání les), nachází se zde také posezení pro turisty (přístřešek se stolem a lavičky), podél cesty z Albrechtic je několik odpočívadel. V druhé polovině roku 2009 zde byla vybudována dřevěná rozhledna sedmiúhelníkového půdorysu.

Stavba byla dokončena podle plánu 30. listopadu a 13. prosince otevřena veřejnosti. Vyhlídková plošina se nachází ve výšce 23,75 m, celková výška rozhledny je 27,75 m. Byla postavena se snahou minimálně narušit přirozený vzhled kopce, viditelná je hlavně z jižní strany, na severní straně je téměř skryta mezi stromy. Dříve na vrcholu existovala vojenská pozorovací věž, ta ale postupně zchátrala a myšlenky na výstavbu rozhledny se začaly realizovat zejména díky aktivitě Sdružení pro obnovu rozhledny na Sedle. Stavba byla financována z mnoha zdrojů, včetně veřejné sbírky (bylo například možné zakoupit jednotlivé schody, kupci jsou na „svých“ schodech za odměnu uvedeni). Z ochozu rozhledny se otevírá výhled na šumavské vrcholy Velký Javor, Roklan, Pancíř, Špičák, Poledník, Ždánidla, Huťská hora, Javorník. Dále je možné spatřit i vrcholky Českého lesa s nejvyšším Čerchovem, Pošumaví (Svatobor s rozhlednou nad Sušicí, Kašperk, Mouřenec, Rabí, Strakonicko – je možné zahlédnout i komín strakonické teplárny), Brdy a Písecké hory, chladicí věže JE Temelín. Tradicí je silvestrovský výstup z Albrechtic na vrchol hory.

Sedmiskalí (německy Siebensteinkopf, 1263 m) – vrchol v bavorské části Šumavy, asi 1,5 km západně od zaniklé obce Bučina. Vrchol Sedmiskalí je součástí skalního hřebene. Ten je rozdělen na sedm velkých skalních uskupení. Celá tato skalní skupina pak nese označení Siebensteinfelsen a je na českých turistických rozcestnících a směrovkách překládána a označována jako "Sedmiskalí". V lyrickém líčení této části Šumavy použila Eliška Krásnohorská pro vrchol Siebensteinkopf označení "Sedmikameník".

Stachy - obec v Šumavském podhůří s přibližně 1 200 obyvateli. První písemná zmínka o obci pochází z roku 1578. Vznikla jako osada Stachov kolem tehdejší sklárny. Stachy byly králováckou rychtou, jednou z osmi na Šumavě. Její obyvatelé byli poddanými přímo krále, kromě sklářství se živil i obchodem a výrobou dřevěného zboží (např. stachovské dřeváky a šindele). Stachy tvořily jednu z hlavních obcí šumavského Podlesí a zejména v 19. století se mnoho jejich obyvatel živilo světáctvím (prací ve světě). V roce 1995 byly vyhlášeny vesnickou památkovou rezervací. Vesnickou památkovou zónou byla v roce 1995 vyhlášena jejich místní část Chalupy. Na území obce – 5 km jz. od centra – se nachází na úbočí Churáňovského vrchu lyžařský areál Zadov, jedno ze dvou největších středisek zimních sportů v jižních Čechách. Je zde několik lanovek, vleků a sjezdek a těsně pod Churáňovským vrchem na Churáňově stadion pro běžecké lyžování.

Stachy jsou ovšem známé hlavně mezi příznivci mykologie, kteří zde nacházejí hříbky v parku, který se nachází u kostela přímo uprostřed obce. Houby se zde začaly objevovat po roce 1961 po zrušení místní benzinové pumpy, na jejíž prostor byla navezena nová zemina. První exempláře hřibů smrkových (*Boletus edulis*) se zde objevily v roce 1963, později přibyl i hřib koloděj (*Boletus lurdis*), přičemž hřib smrkový se opět vyskytl v roce 2012. Kromě hřibovitých hub se zde objevují i lišky a holubinky. Výskyt hřibů je každoročně sledován a evidován, podle místních záznamů rekordní sezónou byl rok 1995, kdy na stašském náměstí vyrostlo celkem 379 hřibů. Rezervace není vyhlášena podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ochranu zajišťuje sama obec. Plodnice je zakázáno sbírat, každá nese pořadové číslo, pravidelně jsou sčítány a jejich počet za každý rok je evidován v obecní kronice. Plocha je monitorována kamerovým systémem.

Strážný – městys s cca 450 obyvateli. Původně neslo městečko jméno Kunžvart (Kuschwarda), jak se dosud nazývá nedaleká zřícenina hradu, koncem 50. let bylo přejmenováno podle blízkého vrchu Strážný (1115 m n. m.). Zřícenině hradu Kunžvart na východním úbočí tohoto vrchu název zůstal. Obec se nachází u říčky Řasnice, při silnici I/4 mezi Horní Vltavicí (resp. přípojkou z Lenory) a státní hranicí. První písemná zmínka o vesnici pochází z roku 1359. Kunžvart (Strážný) je starou osadou, která vznikla na silně frekventované dopravní tepně zvané Zlatá stezka pod hradem Kunžvart. S rozvojem dopravy se z ní stala druhá největších obec na Šumavě (po Železné Rudě). Poté, co Zlatá stezka ztratila význam, začal i Kunžvart upadat. V roce 1843 se stal městysem. Na konci 19. století měl Kunžvart 845 německých obyvatel, byla zde v provozu škola, pošta, hotel, mlýn a dílny zabývající se výrobou nástrojů pro domácnost (např. řešeta nebo dřevěné nádoby). Po roce 1945 bylo původní německé obyvatelstvo vystěhováno, po roce 1948 byl uzavřen hraniční přechod a území ovládla Pohraniční stráž. Městečko začalo upadat, řada domů včetně kostela sv. Trojice byla zbourána. S rozvojem mezinárodní kamionové dopravy a cestovního ruchu na konci 80. let 20. století začal význam Strážného opět vzrůstat. Velký pohyb lidí a vozidel ve Strážném nastal po pádu železné opony a obnovení běžného provozu na hraničním přechodu v roce 1989, k hraničnímu přechodu se také přesunuli obchodníci a provozovatelé různých služeb.

Sušice - město v Pošumaví, na řece Otavě, 25 km jv. od Klatov. Žije zde přibližně 11 000 obyvatel. Někdy na přelomu doby halštatské a laténské v 5. století př. Kr. byla oblast osídlena Kelty. Zanechali po sobě mj. hradiště na Sedle, osídlení pokračovalo i v době římské a po příchodu prvních Slovanů. Slované zde zanechali i pohřebiště. Středověké osídlení v oblasti dnešní Sušice bylo spojeno s rýžováním zlata. Od dob Přemysla Otakara II., který město v roce 1273 založil, bylo správním centrem Sušicka. Rozvíjelo se díky Zlaté stezce (zejména v 16. století), v první polovině 19. století se zde začal objevovat průmysl. Ve městě s hypotetickým keltským názvem Setuakaton (tento název však možná označuje nedaleký kopec Sedlo) má význam hlavně dřevozpracující, papírenský a strojírenský průmysl. Typická byla Sušice zejména výroba sirek firmou SOLO Sušice, která byla ovšem v roce 2008 ukončena. Historické centrum města je městskou památkovou zónou s radnicí uprostřed náměstí. Na náměstí je taktéž jedna z budov Muzea Šumavy. Na 845 m vysokém vrchu Svatobor západně od města se nachází 32 m vysoká kamenná rozhledna. Na severu města se do Otavy vlévá říčka Ostružná, blízko centra se nachází soutok Otavy a Volšovky. V Sušici se dochovaly desítky historicky hodnotných staveb, z nichž se většina nachází

v centru města nebo v jeho blízkém okolí. V zájmu jejich ochrany byla v Sušici v roce 1992 vyhlášena městská památková zóna. Na území města se nachází 3 kostely, několik kaplí a kapliček a přímo uvnitř souvislé zástavby také boží muka.

Děkanský kostel svatého Václava je největší církevní stavbou ve městě, nachází se jižně od náměstí Svobody. Původní stavba vznikla v první polovině 14. století, šlo o trojlodní gotickou baziliku, která měla původně 2 věže. Ty byly v průběhu staletí poškozeny a opravovány. Největší škodu napáchal na stavbě velký požár v roce 1707, kdy se zřítila klenba kostela a s ní i obě věže. Následně byl kostel barokně přestavěn, obnovy se dočkala pouze menší věž. Poslední velkou proměnou kostel prošel na přelomu 19. a 20. století, kdy dostal dnešní novogotickou podobu.

Hřbitovní kostel Panny Marie stojí východně od řeky Otavy. Byl postaven v roce 1352 v gotickém slohu. V 15. století vznikla na jižní straně kostela jeho nejcennější část, Kabátovská kaple s hvězdovou klenbou a řezaným oltářem z přelomu 17. a 18. století. Po požáru na konci 16. století byl kostel přestavěn a přibyla věž. Stavbu zasáhl v roce 1707 stejně jako většinu města velký požár, který mimo jiné kompletně zničil hřbitov.

Klášterní kostel svatého Felixe, zasvěcený sv. Felixi z Cantalice, je nejmladší ze sušických kostelů, založený v roce 1651, byl vysvěcen v roce 1655. Tento raně barokní objekt se nachází naproti kostelu Panny Marie. V souladu se zásadami kapucínů je stavba jednoduchá a bez zvláštní výzdoby. Na zadní straně kostela najdeme sluneční hodiny z roku 1731. V 18. století byla ke kostelu přistavěna kaple svaté Kalvárie. V klášteře žilo nejvýše 15 až 20 příslušníků řádu. V roce 1950 byli řeholníci vyhnáni komunistickým režimem a až do roku 1993 budova sloužila potřebám armády. V současnosti jsou v klášteře čtyři bratři kapucíni. Madoně Sušické z kostela svatého Felixe byla zasvěcena 39. kaple Svaté cesty z Prahy do Staré Boleslavi, která byla založena v letech 1674 až 1690.

Kaple Anděla Strážce nebo sv. Andělů Strážných, lidově zvaná Andělíček, je díky své poloze na vrchu Stráž nedaleko centra Sušice dobře viditelná z různých částí města. Původní kaple z let 1682–1683 byla v roce 1735 obehnána ambity a v rozích takto získaného čtvercového půdorysu byly zbudovány menší kaple. Pod schody na vrchol Stráže je kaplička 14 svatých pomocníků z roku 1757. Na vrch Stráž ke kapli vede od roku 2010 křížová cesta.

Kaple sv. Rocha se nachází v ulici U Rocha na Hořejším předměstí ve východní části města blízko současného sušického hřbitova. V letech 1678–1681 postihla město velká morová epidemie, kvůli níž bylo vytvořeno nové pohřebiště. Brzy potom zde byla postavena kaple zasvěcená svatému Rochovi, která dala jméno i hřbitovu. Hřbitov přestal být využíván v 19. století, do té doby zde byly pochovávány především oběti epidemií, chudáci, na jejichž pohřeb nebyly peníze, a sebevrazi. Kromě toho sem lidé dlouhou dobu, i za časů první republiky, přinášeli oběti, aby je svatý Roch zbavil problémů, nemocí atd.

Na náměstí byla původně stará gotická radnice. Po požáru v roce 1592 začala uprostřed náměstí stavba **radnice v renesančním slohu**. Byla dokončena v roce 1619, ani jí se však nevyhnul velký požár z roku 1707 a radnice musela být přestavěna. Projekt řídil italský stavitel Carlo Zanetti, který po požáru rekonstruoval i kostel svatého Václava. Stavba získala na velikosti, její půdorys byl rozšířen o plochy, na kterých stály některé okolní domy a také původní gotická radnice. Vznikla tak jedna z největších radničních budov v Čechách. Další úpravy proběhly v 19. století a radnice tehdy dostala víceméně dnešní podobu. V letech 2002–2004 byla radnice kompletně rekonstruována. Rekonstrukce odhalila v některých místnostech historické malby a další neobjevené pozůstatky minulosti. Ve zdi blízko vchodu je umístěna kamenná deska s nápisem připomínajícím vybudování městských hradeb v roce 1322. V budově sídlí Městský úřad, městská policie a městské informační centrum.

I přes řadu požárů se v Sušici dochovalo několik historických domů, z nichž některé patří mezi nejvzácnější památky ve městě.

Voprchovský dům (čp. 40) se nachází v jv. rohu náměstí Svobody. Původní dům byl pozdně gotický, základy pocházejí ze 14. století, do dnešních dnů přečkal i původní gotický vstupní portál. Následně byl dům renesančně upraven, nejvýraznější je vysoká atika z roku 1600 se zvoničkou a nárožními baštičkami, která je v Čechách unikátní. Dříve zde bylo děkanství, v současnosti v budově sídlí Muzeum Šumavy.

Rozacínovský dům (čp. 48),

neboli Stará lékárna, stojí téměř vedle Voprchovského domu, jsou odděleny ulicí. Tento dům je také původně pozdně gotický a renesančně přestavěný. Zbytky gotických maleb jsou patrné pouze nad portálem, nejnápadnější je renesanční štít a černobílá sgrafita, kterými je pokryta většina čelní strany domu. Před domem se nachází velký kříž z roku 1758, postavený na památku jezuitské misie.

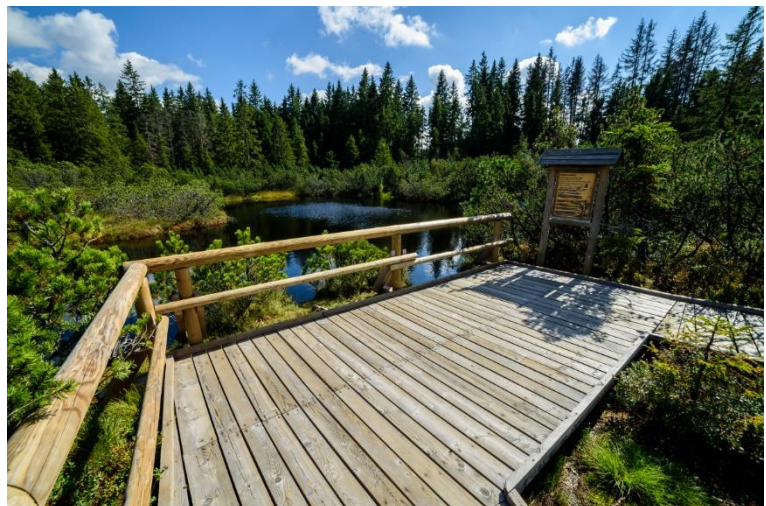
Krocínovský dům (čp. 49), známý jako hotel Fialka, se nachází vedle Rozacínovského domu. Je také pozdně gotický, ale na rozdíl od předchozích dvou prošel barokní úpravou. Má raně barokní (podle jiných zdrojů klasicistní) balustrádovou atiku.

Dům čp. 50 vedle Krocínovského domu byl součástí hotelu Fialka. Jde o gotickou, renesančně přestavěnou stavbu s psaníčkovými sgrafity, ve výčepu je křížová klenba. Vedle stojí dům čp. 51 s renesančním mázhausem s lunetovou klenbou. Hodnotné jsou i další domy na náměstí i v jiných částech města.

Teplá Vltava - hlavní delší pramenná zdrojnice Vltavy (54,3 km). Pramení v pramenné oblasti chráněné jako přírodní památka Pramen Vltavy na východním svahu Černé hory (1316 m) v nadmořské výšce 1172 m a nazývá se též Černý potok. Místo upravené jako Pramen Vltavy má pouze symbolický význam. Prvních 5 km teče severním směrem, od soutoku s Kvildským potokem v Kvildě obrací nadlouho svůj tok k JV a protéká Vltavickou brázdou, poměrně širokým a mělkým podélným údolím tektonického původu mezi rovnoběžnými horskými hřbety. Od ústí Vydřího potoka v obci Borová Lada (890 m) nese říčka definitivně název Teplá Vltava, záhy přibírá Vltavský potok, známý též jako Malá Vltava. Teplá Vltava dále protéká Horní Vltavicí a poté v Lenoře (756 m) získává vody Řasnice, zvané též Travnatá Vltava. Pod Lenorou má řeka jen nepatrný spád a vytváří v ploché krajině rozsáhlé mokřady s mnoha meandry, souhrnně zvané Vltavský luh. Zde, uprostřed 1. zóny Národního parku Šumava, se v nadmořské výšce 731 m u osady Chlum stéká se Studenou Vltavou, která pramení na druhé straně hranic v Bavorsku západně od obce Haidmühle pod německým jménem Altwasser nebo Kalte Moldau. Od soutoku obou hlavních pramenných toků Teplé a Studené Vltavy pak již řeka nese název Vltava.

Tříjezerní slat' – ukázka typického šumavského vrchovištního rašeliniště asi 2,5 km sz. od obce Modrava o rozloze 19 ha, na kterém se vyskytuje mnoho vzácných rostlin. Tříjezerní slat' je nejmenší z celkem tří zpřístupněných rašelinišť na české straně Šumavy, Jezerní slat' i Chalupská slat' mají rozlohu přes 100 ha. 250 m dlouhá okružní naučná stezka vede kolem tří rašelinných jezírek, podle kterých dostala slat' jméno. Jezírka mají rozlohu 447 m², 70 m² a 24 m².

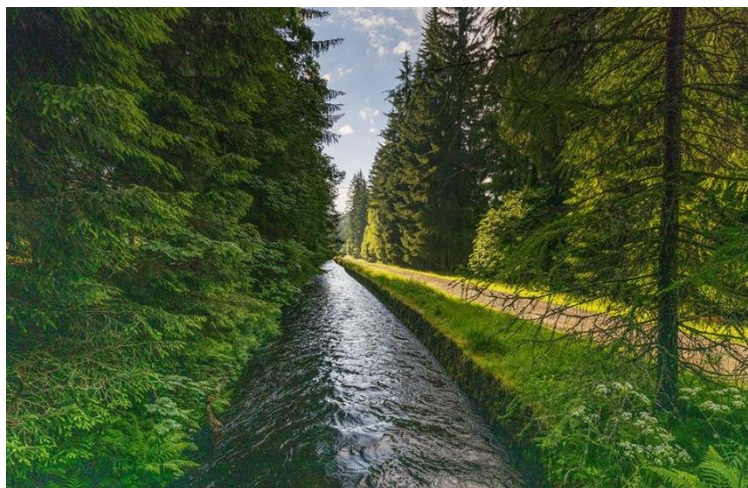

Odvodňována jsou na sever potokem, který je přítokem Hrádeckého potoka nad Vchynicko-tetovským kanálem, a dále do Vydry. Mezi rostliny zastupující zdejší rašeliništní flóru patří borovice bažinná, šícha oboupohlavná, bříza trpasličí a masožravá rosnatka okrouhlostá. Kolem jezírek poletuje velké množství pestře zbarvených vážek.

Turnerova chata (též Turnerská či Turnéřská chata) - jediná veřejně přístupná chata v I. zóně Národního parku Šumava. Stojí na pravém břehu řeky Vydry u ústí Zhůřského potoka mezi Antýglem a Čeňkovou pilou, uprostřed naučné stezky Povydří. Původní dřevěná stavba, nazvaná zprvu Thurnerhütte podle cestářského mistra Thurnera, který v letech 1864–1867 k usnadnění svozu těžného dřeva postavil silnici Povydřím od Čeňkovy pily směrem na Antýgl. Později dalo město Kašperské Hory, jemuž od středověku patřily okolní lesy, na místě cestářova přístřešku postavit hájovnu, která zároveň poskytovala občerstvení a nocleh, a tak se stala oblíbeným cílem turistů. Její kapacita s rozvojem turistiky přestávala stačit, proto už v roce 1914 stál na jejím místě roubený hostinec s ubytováním, který patřil k nejnavštěvovanějším místům na Šumavě. Tato typická šumavská stavba však v roce 1932 vyhořela. Chata byla obnovena v letech 1938–1939 ve stejném stylu, nicméně rozšířena o přístavby. V roce 1940 chata podle dostupných pramenů "znovu padla za oběť plamenům". Hostinec byl údajně během 2. světové války uzavřen. Po skončení války byl provoz chaty obnoven. Chata je dodnes jedním z nejvyhledávanějších výletních míst Šumavy.

Vchynicko-tetovský plavební kanál - umělý kanál, který sloužil pro plavení hojného dřeva ze Šumavy. Toto vodní dílo o celkové délce 13,6 km obchází nesplavný úsek Vydry mezi Antýglem a Čeňkovou pilou a spojuje řečiště Vydry s říčkou Křemelná. Kanál byl vybudován v letech 1799–1801. Jedná se spolu se Schwarzenberským plavebním kanálem o druhý kanál vystavěný na schwarzenberských panstvích Ing. Josefem Rosenauerem za vlády knížete Josefa II. ze Schwarzenbergu. Kanál již dlouho neslouží pro plavení dřeva a zůstává, byť v pozměněné podobě, kterou mu daly úpravy ze 30. let 20. století, do dnešní doby svědectvím rozsáhlých technických znalostí a organizačních schopností nejenom svého tvůrce Josefa Rosenauera, ale i prostých tesařů a jiných dělníků, kteří na jeho stavbě pracovali za velmi těžkých podmínek. Atmosféru této části Šumavy 19. století ve svých románech zvětšil spisovatel Karel Klostermann. Zřízení plavebního kanálu a rozšíření těžby dřeva dalo podnět k další vlně osidlování této oblasti Šumavy. V dnešní době slouží část kanálu jako přívod vody pro vodní elektrárnu Vydra na Čeňkově pile. Po celé jeho délce až do Mechova-Srní vede naučná stezka, kanál od

Hradlového mostu po Mechov sleduje Otavská cyklostezka.

Volary – město s přibližně 3 700 obyvateli. Městská zástavba je situována do kotliny severně od Teplé Vltavy podél Volarského potoka. Jméno města je německého původu a je patrně odvozeno od lesů, které je obklopují, i když existuje více výkladů. Založení Volar souvisí s kolonizací Šumavy ve 13. a 14. století. Na rozvoj sídla měl po staletí příznivý vliv provoz na prachatické větvi Zlaté stezky. První písemná zmínka o Volarech pochází z roku 1359: tehdy byl mezi členy městské rady v Prachaticích uveden jistý Ondřej z Volar. Postupně se Volary právě díky rozvoji Zlaté stezky rozrůstaly. V roce 1871 byly povýšeny na město. Po Mnichovu se Volary staly součástí Třetí říše a byly značně ovlivněny událostmi 2. světové války. V květnu 1945 městem prošel pochod smrti z koncentračního tábora Helmbrechts. Na základě Benešových dekretů došlo v roce 1946 k vysídlení Němců. Po válce nastal rozvoj průmyslu; Volary jsou od konce 20. století významným komunikačním uzlem Šumavy a střediskem turistického ruchu, k čemuž přispívá i skutečnost, že jsou největším horským městem Šumavy. Část historického centra byla v roce 1995 vyhlášena vesnickou památkovou rezervací. Chráněny jsou především roubené domy, vystavěné v alpském stylu. K volarským památkám patří především kostel svaté Kateřiny na náměstí. Základy jeho věže jsou zřejmě nejstarší dochovanou stavbou ve Volarech. Počátky stavby kostela nejsou přesně známy, ale ve 14. století byl filiální k faře ve Zbytinách, ležících 7 km sv. od Volar. V roce 1496 byl kostel přestavěn z kamene v pozdně gotickém slohu. Později však byl zbořen a na jeho místě v letech 1688–1690 vystavěn nový v barokním slohu za vedení italského políra Jana Canevaleho. Kostel byl slavnostně vysvěcen 8. října 1690. Svatostánek byl tehdy svěřen do ochrany svaté Kateřině Alexandrijské. Později byl kostel opakovaně přestavován a upravován, zvláště v letech 1724 (zvýšena věž), po požáru 1754 obnoven a zvětšen 1756 a znovu 1863 (úpravy po požáru). Důvodem byly především škody způsobené opakovanými požáry a zvláště pak velkými požáry v letech 1715 a 1754, způsobenými úderem blesku. Kostel dnes má půdorys kříže, jižní kaple se nazývá Tusetská. Tato kaple byla vystavěna v roce 1764, později byl do ní uložen obraz z dřevěné stožecké kaple Panny Marie. Označení Tusetská pochází z německého jména obce Stožec (Tusset), ležící jižně od Volar. Další památkou je zde křížová cesta z druhé poloviny 19. století, vedená do svahu vrchu Kamenáče. Významnými stavebními památkami na území města jsou zachované roubené domy. Byly vystavěny v upraveném alpském stylu a v Česku se vyskytují pouze ve Volarech a nedaleké osadě Dobrá. Roubenky tohoto stylu se proto obecně nazývají volarské alpské domy. Vyznačují se několika charakteristickými rysy. Přízemní patro může být částečně zděné, první patro je zcela roubené. Dřevo použité na stavbu bylo napouštěno volskou krví. Střechy stavení byly kryty štípaným šindelem. Domy jsou od roku 1995 chráněny ve vyhlášené vesnické památkové rezervaci Volary. K dalším zajímavostem patří např. volarské menhiry. Jde o soubor jedenácti prehistorických menhirů, které tvoří rondel či kromlech a sloužily snad jako observatoř, případně svatyně. Volarské menhiry jsou původem z Krušných hor a u Volar je v roce 2007 umístila skupina nadšenců, aby je zachránila před zkázou při stavbě silnice na jejich původním místě.

Vydra - šumavská řeka, jejímž soutokem s Křemelnou vzniká řeka Otava. Celková délka Vydry (včetně zdrojnic) po soutoku s Křemelnou je 23,1 km. Na horním toku (od pramene) je nazývána Luzenský potok, po soutoku s Březnickým potokem vzniká Modravský potok. Ten teče severním směrem až k soutoku s Filipohuťským potokem a Roklanským potokem na severním okraji Modravy. Od soutoku nese řeka název Vydra. Celý tok řeky, která dostala svůj název podle výskytu vydry říční, se nachází v Národním parku Šumava. Od pramenné oblasti protéká širokým, mělkým údolím, pod Březníkem se údolí náhle zužuje a jeho svahy jsou značně příkré – toto zúžení se pozvolna k severu otevírá a řeka vtéká do kotliny u Modravy. Za modravskou kotlinou se vyderské údolí opět zužuje. Změny údolního profilu sledují také změny sklonu. Mezi Březníkem a Modravou má potok sklon asi 4 ‰ a mezi Modravou a Antýglem už 17,8 ‰. Od Antýglu se sklon Vydry ještě zvětšuje, její údolí zvané v těchto místech Povydří se zařezává hlouběji a jeho svahy se stávají příkřejšími. Koryto je zaneseno žulovými balvany vznikajícími silným rozpadem žulového masívu. Nad Turnerovou chatou tvoří Vydra ostrý zákrut z původního směru jih–sever, z něhož se náhle obrací kolmo na východ a pak se stáčí do směru JV-SZ, který zachovává až ke Kramlovu Mlýnu, kde se vrací do původního směru. Na říčním úseku dlouhém 1,8 km mezi bývalou Hálkovou chatou a cestou od Buchingrova Dvora má Vydra sklon 55,6 ‰. Žulové balvany zde mají velikost 3–5 m a řeka přes ně stéká prudkými peřejemi. V migmatitovém korytu řeka vymlela četné evorzní tvary. Na dalším úseku až k ústí Křemelné se sklon o něco zmenšuje a údolí se stále více otevírá, ale také i prohlubuje.

Zadov - lyžařské středisko a místní část obce Stachy. Tato horská osada se nachází na horských loukách sv. okraje Kvildských plání – na východním svahu Churáňovského vrchu (1120 m) v nadmořské výšce 880–1070 m, nad údolím říčky Spůlky. Nejvyšší polohy tvoří osada Churáňov. Území dnešního Zadova bylo součástí šumavských hvozdů a patřilo panovníkovi. Osídlení, které zde mělo zpočátku podobu roztroušených samot, vznikalo až v 18. století díky rozvoji sklářství, které se sem šířilo z nižších poloh. Nejstarší stavbou zde patrně byl Pucherský mlýn na Spůlce (založený kolem roku 1700), který drtil křemen pro výrobu skla ze 2 km vzdáleného lomu U kyzu. Od 18. století zde Králováci ze stašské rychty zakládali také pastviny na kamenitých, chudých půdách, na nichž se vytvořila typická vegetace s jalovcem obecným, smilkou tuhou a vřesem. První písemná zmínka o osadě pochází až z roku 1850. Typickou zástavbou zde byla roubená stavení šumavského typu pod polovalbami. Několik se jich dochovalo do současnosti – např. stavení čp. 25. Na Zadově se dnes nachází lyžařský areál pro sjezdové i běžecké lyžování. Ve sjezdařském areálu je celkem 7 sjezdovek (délka 4,5 km, většinou lehké až střední obtížnosti), 4 vleky, 2 lanovky (lanová dráha Zadov – Kobyla z roku 2006 má délku 724 m a převýšení 153 m; lanová dráha Zadov – Churáňov z roku 1979 má délku 906 m a převýšení 188 m). Běžecký stadion se nachází na horním okraji Zadova, v těsné blízkosti Churáňovského vrchu. V sezóně se tu udržují závodní běžecké tratě v délce od 2 do 15 km. Dne 14. ledna 1983 se zde jel i závod Světového poháru v běhu na 10 km žen. V tomto areálu často trénovala i závodila Kateřina Neumannová, která zde ke konci své kariéry zakoupila pozemek, postavila chalupu a provozuje ji jako penzion s komfortními apartmány. V roce 1978 tu byl postaven také na svou dobu moderní skokanský můstek (rekord můstku je 95 m a drží jej Pavel Ploc). V roce 1993 byla vrcholová plošina můstku ve výšce 32 m nad zemí zpřístupněna turistům a několik let sloužila jako vyhlídková věž. V současné době je můstek opraven a provozován jako rozhledna. Na jeho jz. stěně byla zřízena 20 m vysoká horolezecká stěna. Majitelem je Česká unie sportu (ČUS). V okolí Zadova je velké množství značených cyklostezek a turistických tras. K nim patří i 7 km dlouhá naučná stezka kolem Churáňovského vrchu, která začíná u hotelu Churáňov a odtud vede po horských loukách ke Klostermannovým skalám (zastavení č. 5). Ze stezky se otevírají výhledy na stašskou kotlinu, Vimpersko, Javorník, Vacovsko, Věneč, Kohoutovou a vrchy u Vodňan.

